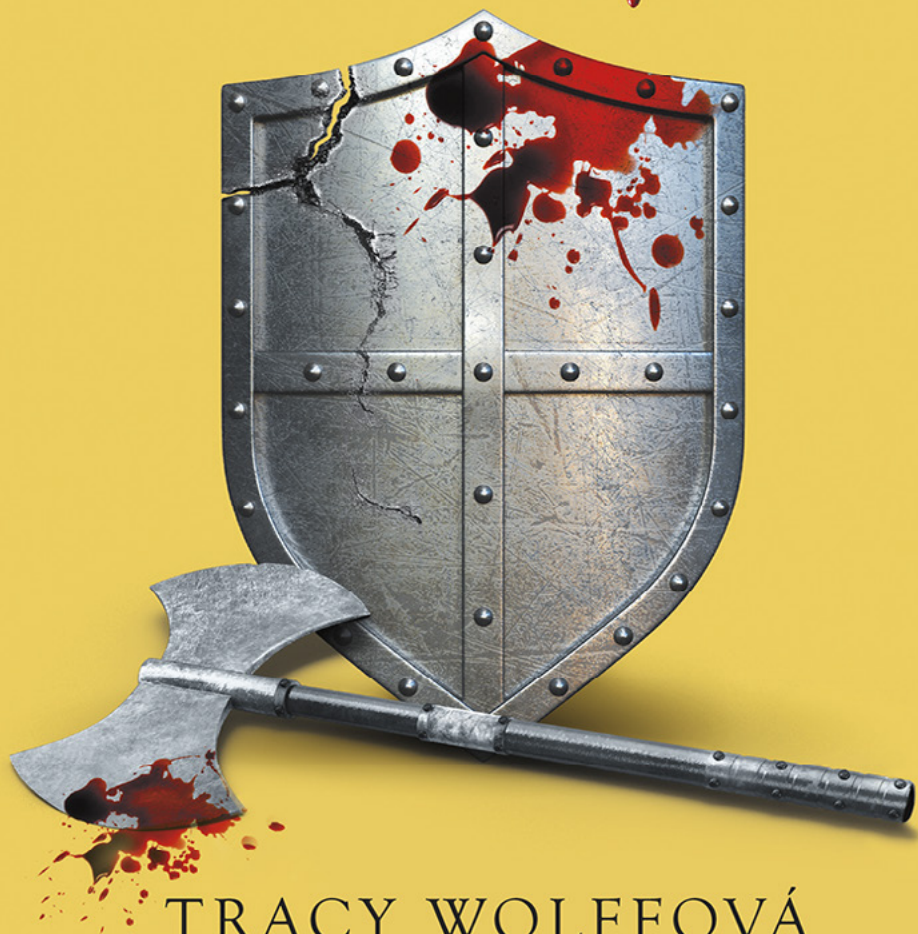

Najdi sílu.

Vzdor

TRACY WOLFFOVÁ

FRAGMENT

Vzdor

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Tracy Wolffová
Vzdor

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vzdor

TRACY WOLFFOVÁ

Přeložily Kristýna Vítková a Hana Netušilová

FRAGMENT

Copyright © 2022 by Tracy Deeb.

First published in the United States under the title COURT: Crave series #4.

This translation published by arrangement with Entangled Publishing,

LLC through RightsMix LLC. All rights reserved.

Cover design by Bree Archer

Cover artwork bykoya79/GettyImages, Renphoto/Gettyimages, and EnvantoElements

Translation © Kristýna Vítková, Hana Netušilová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7180-0

ISBN e-knihy 978-80-253-7181-7 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-7186-2 (1. zveřejnění, 2025) (ePUB)

ISBN e-knihy 978-80-253-7187-9 (1. zveřejnění, 2025) (MOBI)

Stephanie,
díky, že jsi souhlasila.

0

Předstírej, dokud tě to nezlomí – Hudson –

Jsme totálně v háji.

A Grace si to nejspíš taky uvědomuje, pokud její vyděšený výraz něco naznačuje.

Chtěl bych ji uklidnit, že všechno bude v pořádku, ale popravdě se taky bojím. Jenom z úplně jiných důvodů, které ještě nejsem připravený rozebírat.

Právě teď sedí na gauči před krbem a mokré vlasy se jí lesknou v mihotavém světle plamenů. Má na sobě jedno z mých triček a ohrnuté tepláky.

Nikdy nebyla krásnější.

Nebo bezbrannější.

Hrozí, že mě ovládne strach, přestože moc dobře vím, že není zdaleka tak bezbranná, jak vypadá. Víím, že zvládne všechno, co jí náš podělaný svět vmete do tváře.

Všechno kromě Cyruse.

Jestli jsem se o otci něco naučil, pak že s tím nikdy nepřestane. Vykašle se na následky a bude pokračovat v pustošení světa, dokud nedostane, co chce.

Při tom pomyšlení mi tuhne krev v žilách.

Za celý svůj mizerný život jsem se nikdy ničeho nebál – ani života, ani smrti. Od příchodu Grace neustále trnu strachy.

Děsí mě, že ji ztratím, a pokud se to stane, pak se bojím, že s sebou vezme i světlo. Víím, jaké to je, žít ve stínech – celý svůj zatracený život jsem strávil ve tmě.

A nechci se tam vrátit.

„Můžu –“ S odkašláním to zkusím znova. „Můžu ti přinést něco k pití?“ zeptám se, ale neodpoví. Nejsem si jistý, jestli mě vůbec slyšela. Dál zírá do mobilu, protože nechce zmeškat ani slovo o Flintovi. Před deseti minutami za ním přijel odborník a čekání na zprávu, jestli mu spraví nohu, je nekonečné. Vím, že by chtěla být na ošetřovně s ním – stejně jako všichni –, ale nemohli jsme odmítnout, když nás požádal o soukromí. „Tak fajn. Budu pryč jen pár minut,“ dodám, protože taky zoufale potřebuju sprchu.

Pořád mlčí, čímž mě přinutí uvažovat, o čem asi přemýšlí. Co cítí. Od návratu do školy, kdy jsme zjistili, že nás Cyrus oklamal a unesl studenty a profesory, zatímco jsme bojovali na ostrově, neřekla víc než pár slov. Kéž bych věděl, jak jí můžu pomoci. Jak se k ní dostat dřív, než se všechno zase zvrtně.

Protože přesně to se stane. Cyrusova děsivá nová spojení jsou toho důkazem. Stejně jako odvážný únos dětí nejmocnějších nadpřirozených bytostí na světě. Odtud už nemá kam jít, nezbývá mu nic jiného než zničit úplně *všechno*.

Nechci ji tu nechat sedět samotnou v tichu, a tak přejdu ke sbírce desek a hledám, dokud nenarazím na Ninu Simone. Vytáhnu vinyl z obalu a položím ho do gramofonu. Stisknu tlačítko a čekám, než se jehla rozhoupe a ztichlý prostor se zaprskáním zaplní chraplavý ženský hlas. Upravím hlasitost, aby zněl spíš na pozadí, a s posledním pohledem na Graceinu nehybnou postavu zmizím v koupelně.

Vzhledem k množství špíny, krve a smrti, které ze sebe musím smýt, si dám tu nejrychlejší sprchu v historii. A stejně rychle se obléknu.

Nevím, proč tak spěchám a proč se bojím, co najdu, až –

Divoce bušící srdce zpomalí, když ji najdu přesně tam, kde jsem ji nechal. A konečně si přiznám pravdu. Nechtěl jsem ji spustit z očí, protože mám strach, že si konečně uvědomí, jakou udělala chybu, když si mě vybrala.

Je to iracionální strach, když mi řekla, že mě miluje? Že si mě zvolila i přes všechno, co se děje a jaké problémy přináší moje schopnosti? Rozhodně.

Ale zmizí, když to vím? Ani náhodou.

A přesně takovou má nade mnou moc. Už navždycky.

„Nějaké zprávy o Flintovi?“ zeptám se. Vytáhnu z ledničky lahev a nabídnu jí vodu.

„Ve skupinovém chatu zatím nic není.“

Snažím se jí vnutit vodu, ale když si ji nevezme, obejdu pohovku a posadím se. Lahev postavím na stolek.

Odvrátí se od ohně a probodne mě zraněným pohledem. „Miluju tě,“ zašeptá. A mně se znovu rozbuší srdce.

Tváří se vážně, vlastně až příliš, a taky trochu zoufale. Takže udělám to, co vždycky, abych ji dostal z vlastní hlavy. Poškádlím ji. Tentokrát naší oblíbenou filmovou hláškou. „Já vím.“

Když se stínů v koutcích Graceiných očí dotkne úsměv, vím, že jsem se rozhodl správně. Opatrně si ji přitáhnou na klín a vychutnávám si pocit, že ji držím. Přeježu špičkou ukazováčku po prstenu zaslíbení a vybavím si osudná slova a to chvějící se přesvědčení v hlase, když jsem je vyslovoval. Sevře se mi hrudník.

„Víš,“ pronese a přitáhne si zpátky moji pozornost, „povídal jsi, že jestli někdy uhodnu, co jsi mi slíbil, tak mi to řekneš. Myslím, že jsem na to přišla.“

Nadzvednu obočí. „Další pokus?“

Přikývne. „Slíbil jsi, že mi budeš až do konce života nosit snídaně do postele.“

Přidušeně se zasměju. „Tak to pochybuju. Ráno se chováš jako fracek.“

Poprvé za celou věčnost se jí na tváři objeví opravdový úsměv. „No, s tím musím bohužel *souhlasit*,“ zasměje se. Přidám se, protože prostě nedokážu odolat. Je *tak zatraceně příjemné* vidět, že se zase usmívá.

„Už vím...“ pokračuje a předstírá, že přemýšlí. „Slíbil jsi, že mě necháš vyhrát každou hádku?“

Rozchechtám se. Miluje, když se hádáme. V životě by *nechtěla*, abych jí nechal vyhrát a dovolil, aby bylo po jejím. „To ani náhodou.“

Zarazí se a zamává řasami. „Povíš mi to někdy?“

Ani zdaleka není připravená slyšet, co jsem jí slíbil ještě předtím, než jsem vůbec věděl, že mi lásku oplátí. A tak místo toho zažertuju: „A přijít o všechnu legraci?“

Lehce mě praští do ramene. „*Jednou* to z tebe dostanu.“ Pohladí mě po strništi a zvázní. „Mám na to celou věčnost, můj druhu.“

A přesně takhle se zničehonic ocitnu v plamenech.

„Miluju tě,“ zašeptám a skloním se, abych ji zlehka políbil. Jednou, dvakrát. Jenže Grace to nestačí. Položí mi ruce na tvář a řasy se jí zachvějí těsně předtím, než si vyžádá všechno. Můj dech. Moje srdce. Moji duši.

Jakmile se musíme nadechnout, dlouze na ni pohlédnu. V těch hlubokých hřejivě hnědých očích bych se mohl utápět celou věčnost.

„Miluju tě,“ zopakuju.

„Já vím,“ poškádlí mě vlastními slovy.

„Ta tvoje pusa mě jednou zabije,“ zamumlám a začnu ji znova líbat. Hlavou mi prolétne myšlenka, že bych ji mohl popadnout a odnést do postele. Jenže Grace v tu chvíli ztuhne a mně dojde, že jí moje neuvážená poznámka připomněla, co všechno jsme ztratili a o co ještě můžeme přijít.

Sleduju, jak se jí zalesknou oči, a málem se mi zastaví srdce. „Omlouvám se,“ zašeptám.

Zavrtí hlavou, jako bych si neměl za to uklouznutí nadávat, ale... to nejde. Pak se kousne do rtu a roztrhne se jí brada, jak se snaží zadržet všechnu bolest, a já bych si nejradši po tisíci nafackoval, že v její přítomnosti vždycky nejdřív mluvím a pak teprve přemýšlím.

„Bude to v pořádku, zlato,“ uklidňuju ji, i když se uvnitř hroutím. Kosti, tepny a žíly, svaly, všechno mizí v prostoru od jednoho nádechu k druhému a zůstane jen to, čím bych byl bez Grace. Prázdnotou, krvácející schránkou.

„Co pro tebe můžu udělat?“ naléhám. „Co potřebuješ –“

Přeruší mě tím, že mi položí studené prsty na rty.

„Luca umřel zbytečně. Flintova noha, Jaxonovo srdce a všechno... Všechno to bylo zbytečné, Hudsoně,“ zašeptá.

Přítáhnu si ji zpátky do náruče a držím ji, zatímco se jí tělem rozlévá utrpení z toho, co jsme přežili. A její třes se přenáší i na mě, protože mi právě došly výmluvy.

V tomhle okamžiku, kdy držím svoji milovanou dívku – pro jejíž záchranu bych udělal cokoli –, vím, že můj čas vypršel. Chladná a tvrdá realita, kterou jsem se poslední hodinu snažil ze všech sil ignorovat, do mě naráží a bere mi dech.

Všechno je to moje vina.

Všechno. Každá kapka utrpení, každičká smrt, každý okamžik bolesti, které Grace s ostatními na tom ostrově zažili – za všechno můžu já.

Protože jsem byl sobecký. Protože jsem se ještě nechtěl vzdát. Protože jsem byl *slabý*.

Celý život jsem utíkal před osudem, který mi otec připravil, ale teď si uvědomuju, že nemám na vybranou. Přejde si pro mě, ať chci, nebo ne, a není kurva nic, co bych s tím mohl udělat. Ne podruhé. Ne, když je v sázce Graceino štěstí.

A bojím se, že až se konečně poddám svému osudu, všechny nás to zničí.

1

Dvě správné věci někdy vyústí v jednu obrovskou chybu

Chci být někde jinde. Kdekoli kromě téhle příliš studené místnosti, která je cítit bolestí, utrpením a hektolitry dezinfekce. Pošlu Hudsonovi letmý úsměv, než se obrátím ke zbytku party.

„Tak čím začneme?“ zeptá se tiše Macy, ale její hlas se rozlehne zničenou ošetřovnou a odrazí se od prázdných stěn a rozbitých postelí jako výstřel.

Je to otázka za milion, vlastně spíš za *miliardu* dolarů. A nemám vůbec tušení, jak na ni odpovědět. Popravdě jsem v šoku od chvíle, kdy jsme se vrátili na Katmer a našli ho vypleněný, se zdmi potřísněnými krví a zdemolovanými místnostmi. A hlavně bez všech studentů a profesorů. A když k tomu připočítáte zjištění, že se nepodařilo zachránit Flintovu nohu? Jsem zničená a fakt, že se drak ze všech sil snaží být silný, to celé jenom zhoršuje.

Takže teď, o hodinu a jednu sprchu později, jsem sice čistá, ale pořád se z toho všeho vzpamatovávám.

A ještě horší je, že když se dívám do tváří svých kamarádů – Jaxona, Flinta, Rafaela, Liama, Byrona, Mekhiho, Eden, Macy, *Hudsona* –, je jasné, že jsme na tom všichni stejně. Otřesení až do morku kostí. A nikdo nemá nejmenší tušení, co se bude dít dál.

Co taky dělat ve chvíli, kdy celý svět, jak ho znáte, končí a vy jste se ocitli uprostřed a sledujete, jak se kámen po kameni hroutí? Kdy každá zeď, kterou podepřete, jen otevírá prostor k tomu, aby se kolem vás zhroutilo všechno ostatní?

Za poslední měsíce to není poprvé, co jsme utrpěli ztrátu, ale je to poprvé od smrti mých rodičů, kdy nám připadá všechno opravdu beznadějně.

I když jsem soupeřila v Klání úplně sama, věděla jsem, že bude všechno v pořádku – když ne pro mě, tak pro lidi, na kterých mi záleželo. Nebo během zápasu s obry – vždycky jsem věděla, že Hudson přežije. A když jsme bojovali proti upířímu králi a jeho vojsku na ostrově u Neporazitelného netvora, pořád jsem cítila, že máme šanci. Pořád jsem měla pocit, že dokážeme najít způsob, jak Cyruse a jeho příšerné spojence porazit.

A když utekl, tak jsme si dokonce mysleli, že se nám to podařilo.

Mysleli jsme, že jsme vyhráli aspoň bitvu, když ne válku.

Mysleli jsme, že naše oběti – tolik, tolik obětí – stály za to.

Dokud jsme se nevrátili na Katmerskou akademii a neuvědomili si, že jsme vůbec nebojovali ve válce – nebo aspoň v bitvě. Protože to, co pro nás představovalo život a smrt, co nás srazilo na kolena a poslalo do propasti zoufalství, nebyla žádná bitva. Cyrus si s námi jen pohrával a snažil se nás zabavit jako bandu dětí, zatímco dospělí se starali o vítězství ve *skutečné* válce.

Připadám si jako neschopná hlupačka. Protože i když jsme věděli, že se Cyrusovi nedá věřit a že má v rukávu spoustu triků, naletěli jsme mu. A co hůř, někteří z nás kvůli tomu dokonce zemřeli.

Luca kvůli tomu umřel a *Flint* přišel o nohu.

A podle výrazů všech na ošetrovně nejsem jediná, kdo se tak cítí. Tíživě nás obklopuje hořká směsice utrpení a vzteku. Tak, že sotva zbývá místo na další pocity, nebo abychom *mysleli* na něco jiného.

Marise, školní sestra a jediná přeživší, odpočívá na jednom z nemocničních lůžek. Na rukou a tvářích má stále viditelné modřiny a šrámy, což dokazuje, jak tvrdě musela bojovat, když ji upíří metabolismus ještě nevyléčil. Macy jí z nedaleké lednice přinese termosku krve a Marise vděčně přikývne, než se napije. Pomáhat vyléčit *Flintovo* zranění jí zjevně vzalo poslední zbytky sil.

Podívám se na draka, který sedí na vzdálenější posteli a pahýl nohy má podepřený polštáři. Zvedne se mi žaludek z bolesti ve tváři, na které má normálně široký, přihlouplý úsměv. Vypadá tak malý, s rameny shrbenými žalem, že musím bojovat se stoupající žlučí v krku. Jediné, co mě v tuhle chvíli drží na nohou,

je čirá vůle – no, a Hudson, který mě objímá kolem pasu, jako by věděl, že bez jeho podpory bych se svezla k zemi. Jeho sevření a očividný pokus o útěchu by mě měly uklidnit. A možná by to fungovalo, kdyby se tak příšerně netřásl.

Rozhostí se napjaté ticho, dokud si Jaxon neodkašle a rozervaně nepronese: „Musíme si promluvit o Lucovi. Nezbyvá moc času.“

„Luca?“ ozve se Marise zlomeně. „On to nepřežil?“

„Ne.“ Flintova odpověď je stejně prázdná jako pohled v jeho očích. „Nepřežil.“

„Přinesli jsme jeho tělo zpátky do školy,“ dodá Mekhi.

„Dobře. Neměl by zůstat na tom bohem zapomenutém ostrově.“ Marise se pokusí ještě něco dodat, ale zlomí se jí hlas. Odkášle si a zkusí to znovu. „Ale máš pravdu. Nemáme moc času.“

„Na co?“ zeptám se a sleduju, jak Byron vytahuje z přední kapsy telefon.

„Musíme informovat jeho rodiče,“ odpoví, zatímco hledá číslo. „Musí být do čtyřiaadvaceti hodin pohřben.“

„Do dvaceti čtyř hodin?“ zopakuju. „To mi připadá strašně rychlé.“

„To je rychlé,“ opraví mě Mekhi. „Ale jestli do té doby nebude jeho tělo zapečetěné v kryptě, rozpadne se.“

Z jeho nelítostné odpovědi – z tohohle nelítostného světa – se mi sevře hrdlo.

Jasně, že se všichni nakonec proměníme v prach, ale je hrozné, že se to stane tak rychle. Možná dřív, než dorazí Lucovi rodiče, aby ho viděli. Rozhodně dřív, než se kdokoli z nás dokáže vyrovnat s tím, že je opravdu pryč.

Dřív, než se stihneme rozloučit.

„Byron má pravdu,“ souhlasí Macy tiše. „Lucovi rodiče si zaslouží šanci, aby mu dali sbohem.“

„Samozřejmě, že si ji zaslouží,“ přitaká Hudson hlasem, který náhlé ticho promění v rozšklebenou zející ránu. „Ale nemůžeme si dovolit jim něco takového dopřát.“

Zdá se, že nikdo netuší, co na to říct, a místo toho na něj všichni jen nechápavě zíráme. Chvilí přemýšlím, jestli jsem se nepreslechla, a podle výrazů ostatních soudím, že jsou na tom podobně.

„Musíme jim to povědět,“ prohlásí Jaxon a je jasné, že nemá náladu o tom debatovat.

„Jak to myslíš?“ zeptá se Macy ve stejné vteřině. Nezní to našťvaně, jenom znepokojeně.

„Potřebují čas, aby ho odvezli do rodinné hrobky,“ vysvětluje Byron, ale přestane hledat v telefonu – buď proto, že zrovna našel příslušné číslo, nebo protože nemůže uvěřit vlastním uším. „Jestli jim hned nezavoláme, nic po něm nezůstane.“

Hudson stáhne ruku z mého pasu a odstoupí. Ze ztráty jeho tepla se instinktivně zachvěju. „Já vím,“ odpoví a založí si paže. „Ale jsou z upířího dvora. Jak máme vědět, že jim můžeme věřit?“

„Jejich syn je mrtvý,“ namítne Flint rozhořčeně a snaží se vstát. Nemůžu uvěřit, že už je na nohou a hýbe se, ale měniči se uzdravují rychle, i za těch nejhorších okolností. Jaxon se otočí, aby mu pomohl, ale Flint ho mávnutím ruky pošle *do háje* a nespouští pohled z Hudsona. „Snad si vážně nemyslíš, že se postaví na Cyrusovu stranu?“

„Je to opravdu tak nepředstavitelné?“ Hudson se netečně obrátí k Jaxonovi. „Sotva jsi přežil poslední setkání s *naším* otcem.“

„To je něco jiného,“ zavrčí Jaxon.

„Proč? Protože je to Cyrus? Vážně věříš, že je jediný, kdo takhle uvažuje?“ Hudson povytáhne obočí. „Kdyby to byla pravda, nemuseli bychom na tom ostrově bojovat s tolika bytostmi.“

Opět se rozhostí ticho, dokud se neozve Eden. „Nerada to přiznávám, ale Hudson má podle mě pravdu.“ Zavrtí hlavou. „Nevíme, jestli můžeme Lucoým rodičům věřit. Jestli můžeme *komukoli* věřit.“

„Jejich syn je *mrtvý*,“ zopakuje Flint důrazněji a přimhouří na ni oči. „Potřebují to vědět, dokud mají čas ho pohrbit. Jestli jste na to všichni příliš zbabělí, udělám to sám.“ Probodne Hudsona pohledem. „Napadlo tě někdy, že bychom jim to vůbec nemuseli sdělovat, kdybys odvedl svoji práci?“

Zalapám po dechu. Flintova slova mě zasáhnou jako bič. Je jasné, že má na mysli Hudsonovu schopnost rozložit nepřátele pouhou myšlenkou. Mám chuť na něj začít ječet, jak mohl něco takového vůbec *vypustit z pusy*, natož to

skutečně očekávat, ale zároveň si uvědomuju, že truchlí nad ztrátou přítele a teď na to není vhodná doba.

Hudson po mně střelí pohledem. Mlčky se ho snažím ujistit, že to není jeho vina. Rychle se podívá zpátky na Flinta a nevěřicně rozhodí rukama. „Bojoval jsem stejně jako ty.“

„Ale teď už nejsme stejní, že?“ Flint povytáhne obočí a zakmitá pahýlem. „Děláš, jako bys do toho dal všechno, ale všichni moc dobře víme, že to není pravda. Proč se nezeptáš sám sebe, co? Kdyby tam umírala Grace, vedli bychom tenhle rozhovor, nebo by Luca ještě žil?“

Hudson zatne čelist. „Vůbec nevíš, o čem kurva mluvíš.“

„Jo, tak si to klidně namlouvej.“ A s tím se Flint vzepře o hranu postele a poskočí k páru berlí v rohu. Strčí si je do podpaží a beze slova se vytratí.

Hudson zůstane zticha. Stejně jako my ostatní.

Hrudník se mi svírá úzkostí z rozhodnutí, které musí udělat, a z očekávání, která nese na svých bedrech. Pro *kobokoli* jsou příliš těžká, než aby je unesl. A přesto je vláčí dál. Navěky.

Ale to neznamená, že je v tom sám.

Obejmu ho a položím mu hlavu na hrud'. Zavřu oči a poslouchám klidný tlukot srdce, dokud se nezačne pomalu uvolňovat a neucítím ve vlasech jeho rty. Teprve pak si povzdechnu. Bude v pořádku. *My* budeme v pořádku.

Jenže když se po chvíli znovu rozhlédnu po přátelích, zatají se mi dech.

Lítost. Vztek. *Výčitky*. Všechno tam je – a míří to na nás.

V tu chvíli mi dojde, že Cyrus skutečně zvítězil.

Rozděлил nás.

Je to jenom jiný způsob, jak říct, že jsme totálně v háji. Zase.

2

Drž se stranou a volej

Jaxon se postaví naproti Hudsonovi a zbytek Řádu se s ponurými výrazy ve tvářích přesune za svého vůdce. Obrátí se mi žaludek. Vypadá to, jako by se schylovalo k zúctování na Divokém západě. Nemám zájem ocitnout se uprostřed křížové palby ani sledovat, jak jí někdo podléhá. Proto vstoupím mezi ně. Hudson nespokojeně zavrčí, ale nesnaží se mě zastavit. Uvažuji, že začnu jeho rozhodnutí na bojišti obhajovat, ale nakonec usoudím, že se musíme nejdřív soustředit na Lucu. Minuty běží, než se promění v prach.

V duchu si slíbím, že si *rozhodně* později promluvíme o tom, co od Hudsona vlastně očekávají. Ale dneska máme dost jiných problémů.

„Podívej, já to chápu, Jaxone.“ Natáhnu smířlivě ruku ke klukovi, který pro mě kdysi znamenal všechno. „Je to nanic. Jako *vážně* nanic. Ale musíš přece pochopit, jak je riskantní pozvat sem Lucovy rodiče.“

„Riskantní?“ Střelí po mně nevěřícím pohledem a rozhodí rukama jako jeho bratr před chvílí. Stejná krev se očividně nezapře. „Co myslíš, že tomuhle místu ještě můžou provést? Pokud sis nevšimla, je vymlácené do základů.“

„Nehledě na to, že když budou chtít záuťoit, nemusí čekat na pozlacenou pozvánku,“ doplní Byron. „Zrovna teď nás nechrání silné opevnění.“

„Jo, ale netuší, že jsme tady,“ upozorní ho Eden a přistoupí k Hudsonovi. „Podle jejich informací jsme se tu objevili, prohlédli si zkázu a utekli do neznáma. A přesně to bychom možná *měli* udělat.“

„Lucovým rodičům to můžu oznámit já.“ Marise se posadí, a přestože je stále bledá jako stěna, rány už se jí začínají hojit. „Zatímco vy se schováte někde v bezpečí mimo školu.“

„Neopustíme vás, Marise,“ odmítne Macy a protáhne se kolem Řádu k nemocničnímu lůžku. „Jestli odejdeme, tak všichni.“

„Na to ještě nejsem dost silná,“ povzdechne si upíří léčitelka.

„Což znamená, že zůstaneme,“ odpoví Macy. „Kromě toho vás nechali umřít, takže zřejmě vědí, že jste na naší straně. Je dost pravděpodobné, že po vás půjdou stejně jako po nás, až zjistí, že jste naživu.“

„Neublízí mi,“ odporuje Marise, ale nezní to moc přesvědčivě.

„Neopustíme vás,“ zopakuju a přeždu k lednici, abych vytáhla další termosku krve. Vezme si ji a pořádně se napije, než ji postaví na noční stolek.

„Lucovi rodiče mají právo to vědět,“ trvá na svém Jaxon, ale s každým dalším slovem se z jeho postoje vytrácí agrese. „Ať už jsou zrádci, nebo ne, zaslouží si možnost pohřbít svého syna. Ať z toho pozvání vzejde cokoli a způsobí to jakékoli problémy, vypořádáme se s tím. Protože odepřít jim tu možnost...“ Zavře oči a zavrtí hlavou. „Odepřít jim to –“

„Znamená, že nejsme o nic lepší než Cyrus,“ dokončí Hudson a zní stejně rezignovaně jako Jaxon.

„Pro některé věci stojí za to riskovat,“ řekne Mekhi. „Jednou z nich je dělat to, co je správné.“

Eden se kousne do rtu a vypadá to, že se chce hádat, ale nakonec si jen frustrovaně prohrábne vlasy a přikývne.

Jaxon čeká, jestli se ještě někdo neozve, a přitom se dívá z jednoho na druhého. Naštěstí se zdá, že Hudsonův souhlas všechny přesvědčil. Když nikdo neodporuje, obrátí se k Marise. „Já jim zavolám.“

Pak vytáhne mobil a zmizí na chodbu.

„Co teď?“ zeptá se Macy a její hlas zní stejně roztřeseně, jako se právě teď cítím.

„Počkáme,“ odpoví Hudson a nespouští oči ze dveří, za kterými právě zmizel bratr. „A budeme doufat, že jsme neudělali obrovskou chybu.“

3

Zatraceně krvelačný plán

Odvacet minut později leží pekelně naštvaný Flint znovu na nemocničním lůžku a Marise se mu chystá převázat ránu.

„Počkej tady,“ přikáže. „Potřebuju další obvazy.“

„A to jsem zrovna chtěl vylézt na Denali,“ odpoví strojeně v pokusu o sarkasmus. Sestra jen zavrtí hlavou a vratce přejde ke skříňce ve vzdálenějším rohu ošetřovny – pořád se necítí zdaleka tak dobře, jak se nám snaží namlouvat.

Jaxon s Řádem odešli, aby se vypořádali s Lucou, a Marise trvala na tom, abych přivedla Flinta zpátky na kontrolu. Čekala jsem, že Hudson zmizí, jakmile ho drak probodl smrtícím pohledem, ale k jeho cti tu s námi zůstal. Samozřejmě se opírá o zeď a předstírá, že něco dělá na mobilu, ale je tady a stojí při něm, jak jen mu to Flint dovolí.

Při pohledu na ležícího kluka, který se snaží být statečný tváří v tvář všemu, co ztratil, se mi žaludek sevře příliš známou panikou. Zhluboka se nadechnu a vydechnu. Nádech a výdech.

Marise odemkne skleněnou skříňku a přesune pár lahviček s léky, dokud nenajde tu správnou. „Tady. Je čas na další lék proti bolesti,“ řekne a podá mu dvě modré pilulky. Pak vyčistí ránu a začne ji zdlouhavě převazovat. Macy s Eden se jí mezitím vypyřádávají na útok.

„Je mi líto, děvčata,“ řekne poté, co na další salvu otázek nemá odpovědi. „Kéž bych toho věděla víc.“

Holky si vymění pohled, než čarodějka odpoví: „Ne, ne. To je v pohodě. Bojovala jste o život – my to chápeme. Není zrovna nejvhodnější čas na výsledk. Jen bychom si přály, abyste věděla *něco*, co by nám pomohlo vymyslet další plán.“

„No, podle mě byste měli zůstat na Katmeru, kde jste v bezpečí,“ odpoví Marise a posbírá použité obvazy. „Nemá smysl se nechat chytit a dát Cyrusovi příležitost ukrást i vaši moc.“

„Tak počkat, Cyrus ty děti unesl, aby měl páku na jejich rodiče a donutil je plnit příkazy.“ Eden povytáhne obočí. „Nebo ne?“

Nakloním se dopředu. Copak jsme to všichni pochopili špatně?

Marise pokrčí rameny a zadívá se na Flintovu nohu. „O tom nic nevím, ale zaslechla jsem nějakého vlka, jak mluvil o tom, že potřebuje jako pohon mladou magii.“

Zalapám po dechu a zavrtím hlavou. *Ne, ne, ne. To nemůže být pravda.*

„Unesl je, aby jim ukradl magii?“ Macy se při posledním slově zlomí hlas a vytřeští oči hrůzou. „Ale ta je přece spojená s naší duší. Jestli se ji Cyrus pokusí vysát, nakonec je zabije!“

Podívám se na Hudsona, jestli poslouchá, a nijak mě nepřekvapí, že hledí na starší upírku se zamyšleně přimhouřenýma očima.

„Je mi to líto,“ zamumlá Marise a vyhodí použité obvazy do nedalekého koše. „To je všechno, co vím.“

Macy se ještě na něco zeptá, ale přes hučení v uších nic neslyším. Strašlivě nás vyděsilo, když jsme dorazili do školy a zjistili, že Cyrus unesl studenty. Ale přesto jsme se všichni v koutku duše uklidňovali, že je ve skutečnosti nezabil. Těžko by je přece mohl použít proti jejich rodičům, kdyby byli mrtví, ne?

Jenže jestli je chtěl vážně jen kvůli jejich magii, tak proč by je nechával naživu, pokud už si vzal, co chtěl? Najednou nemůžu uvěřit, že jsem si dopřála čas na sprchu. Nebo – panebože –, že jsem se *libala* s Hudsonem, zatímco studenti umírali.

Pohlédnu na svého druha a pak si přeju, abych to neudělala, protože to mám určitě vepsané ve tváři. Výčitky svědomí. Stud. *Hrůzu*.

Zatne čelist, ale rychle se vzpamatuje, když mu dojde, jak jsem rozrušená. Žaludek se mi sevře lítostí, protože Hudson to musí prožívat mnohonásobně hůř. Obzvláště po Flintově obvinění.

Snažil se předstírat, že o nic nejde a že se ho to nijak nedotklo. Což by mi možná tolik nevadilo, kdyby se přetvařoval jen před ostatními. Jenže to dělá

i přede mnou, a tím mi víc než čímkoli jiným prozrazuje, jak moc je ve skutečnosti zničený.

S Hudsonem si na nic nehrajeme – nikdy jsme to nedělali. Ani když jsme se poprvé vrátili ze zkamenělého stavu a musel žít jenom v mojí hlavě. Tehdy bylo nemožné, abychom před sebou něco skrývali. Ani teď, když je svobodný, protože takový prostě nejsme. Říkáme si pravdu, i když je to těžké. Takže jestli to došlo tak daleko, že se přede mnou schovává, pak je fakt zle. Strašně, strašně, strašně zle.

Ztuhne mi krev v žilách a začnu se k němu prodírat. Musí vědět, že to není jeho vina, musí pochopit, že za nic nemůže. Ale než k němu dorazím, Marise začne dávat Flintovi přednášku ohledně jeho nohy.

Všichni se shlukneme kolem postele a chceme vědět, jak – pokud vůbec – můžeme pomoci. Dokonce i Hudson schová telefon, i když se k Flintovi nepřiblíží.

Nakonec přival otázek ustane. Zbývá jen vědomí, že i když si z celého srdce přejeme, aby se to nestalo, nemůžeme dělat nic jiného, než Flinta podpořit.

Pravda je taková, že navzdory naší moci musí někdy rozbité věci zůstat rozbité, přestože bychom si přáli opak.

„Je mi to strašně líto,“ povzdechne si Macy a konejšivě ho pohladí po paži. „Ale uděláme pro tebe všechno, co bude v našich silách. Můžeme tě vzít na čarodějnický dvůr a léčitelky ti vyrobí protézu –“

„Myslíš ty, které se nás právě pokusily zabít?“ zeptá se jí zlivě.

„Promiň,“ zašeptá a do očí jí vhrknou slzy. „Nechtěla jsem –“

Flint si zamumlá něco pod nos a zavrtí hlavou. „Nevšímej si mě. Mám blbou náladu.“

„No, jestli má na to někdo právo...“ Mrkáním zažene slzy. „Rozhodně jsi to ty.“

Připadám si trochu jako šmírák, že tu jen tak stojím a sleduju Flintovo utrpení, a tak se radši obrátím, když ho Marise začne chválit. „Ale pahýl se hojí dobře, dokonce rychleji než obvykle. Rána už je téměř zacelená a očekávám, že do zítřka ti kůže úplně sroste. Do té doby budeš potřebovat antibiotika a pár převazů.“

Eden se skloní a šťouchne ho do ramene. „Budeš v pohodě,“ ujistí ho. „O to se postaráme.“

„Jasně, že jo,“ souhlasí Macy.

„Nemůžu uvěřit, že se to děje,“ zašeptám. Hudson v tu ránu přiskočí a otočí mě k sobě.

„Flint *bude* v pořádku,“ zopakuje. „*Všechno* bude v pořádku.“

Nadzvednu obočí. „Bylo by to fajn, kdybych si vážně myslela, že tomu věříš.“

Než ho napadne něco dalšího, Jaxon se vrátí na ošetrovnu a postaví se z druhé strany Flintovy postele.

„Lucovi rodiče vyráží na cestu,“ pronese zasmušile a v očích má hluboký smutek. „Do rána tu budou.“

4

Příliš blízko k závěru

Tvůj táta vysává ze studentů magii a nejspíš je tím zabíjí,“ vyhrknu. „Pravděpodobně to není zrovna nejlepší způsob, jak mu tu novinku sdělit, ale rozhodně to zažene smutek. Místo něj teď plane v Jaxonových očích doběla rozžhavená zuřivost, ze které běhá mráz po zádech.

„Vlastnoručně ho zabiju,“ zavrčí a vypadá, že se na to rovnou vrhne.

„Ráno si klidně zahrajeme *Kdo dřív sejmě drabého tatíčka*,“ souhlasí Hudson, „ale teď se potřebujeme vyspat, jinak to špatně skončí.“

Všichni protestují, ale má pravdu. Cítím, že každou chvíli padnu vyčerpáním. Marise se nás několikrát pokusí přimět, abychom slíbili, že neuděláme nic zbrklého, ale Jaxon přistoupí jenom na krátkou přestávku. Pak pohlídá Flinta, než se znovu postaví na berle, a zmizí s Řádem do věže.

Vyhrneme se na chodbu a Hudson mě obejmě kolem pasu. V další vteřině už stojíme před schodištěm do sklepení. Přiznávám, že někdy se stínový běh vážně hodí – zvláště když díky němu nevnímám škody, které škola během útoku utrpěla. Víím, že si je nakonec budu muset prohlédnout, ale právě teď nemám zájem zjistit, kolik toho z místa, kterému jsem začínala říkat domov, Cyrusovi přísluhovači zničili.

Hudson mě opatrně dovede k posteli a pohledem téká všude okolo. „Musíš se trochu vyspat. Lehnu si na pohovku, abych tě nerušil.“

„Abys mě nerušil? Jako bys něco takového dokázal.“ Stojí přímo přede mnou, ale i tak se mezi nás dokázal vklínit velký růžový slon. „Hudsoně, měli bychom si promluvit o tom, co se stalo na ošetřovně.“

„O čem chceš mluvit?“ odpoví zachmuřeně. „Flint to řekl naprosto přesně.“

Položím mu ruku na paži. „Je mi to tak lí-“

„Přestaň, Grace,“ zarazí mě Hudson rozhodně, ale nijak našťvaně. A zdaleka ne tak zničeně, jako jsem já.

„Proč se takhle chováš?“ zeptám se znechucená, jak ukňouraně a nejistě se cítím. „Co se děje?“

Věnuje mi pohled *To myslíš vážně?* Chápu to – všechno je špatně. Ale to přece není vůbec nic nového. To nejsme my. To je prostě všechno kolem nás. Jenže...

Jenže když se chová takhle, najednou mi přijde, že bychom to přece jen mohli být my. A to se mi nelíbí. Po všem, čím jsme si prošli, abychom se dostali až sem. A rozhodně se mi nelíbí, že se odtahuje, aby si lízal rány, místo aby se mi svěřil.

„Prosím, Hudson,“ snažím se k němu dostat. „Nedělej to.“

„Co?“ zeptá se.

Oplatím mu předchozí pohled. A musí mu to dojít, protože mu spadne čelist a najednou ho ze všechno nejvíc zajímá protější zeď.

„Mluv se mnou,“ zašeptám a pomalu popojdu, až se téměř dotýkáme a dýcháme stejný vzduch.

Vteřinu, dvě zůstane stát, ale pak ustoupí. Mám pocit, jako by mi tím vrazil nůž do srdce. „Nemám ti co říct.“

„No, všechno je jednou poprvé,“ poškádlím ho a doufám, že se dočkám nějaké reakce. Doufám, že se mi díky tomu vrátí ten až moc sebejistý a domýšlivý Hudson.

Konečně se na mě podívá. A já mám rázem pocit, jako bych se topila v nekonečném nekonečnu jeho modrého pohledu – v Hudsonově nekonečném nekonečnu.

Jenže čím déle ho pozoruju, tím víc si uvědomuju, že se taky topí. A ať se snažím sebevíc, nedovolí mi hodit mu záchranný kruh.

„Pomůžu ti,“ zašeptám.

Posmutněle se zasměje. „Nepotřebuju tvoji pomoc, Grace.“

„Tak co potřebuješ?“ popadnu ho a přitáhnu k sobě. „Pověz mi, co potřebuješ, a najdu způsob, jak ti to dát.“

Neodpoví, neobejme mě a nepohne se. A strach se jako lusknutím prstů změnil v zuřivou bestii, která se zoufale snaží mě rozsápat zevnitř a dostat se na svobodu.

Protože tohle není můj Hudson. Tohle je úplně cizí člověk a já nevím, jak toho starého přivést zpátky. Dokonce ani netuším, jak ho pod tím ledem najít. Vím jen, že to musím zkusit.

A tak si ho přitáhnu ještě blíž, když se znovu pokusí ustoupit. Popadnu ho za košili, přitisknu se k němu a nespouštím z něj oči. Odmítám ho pustit.

Protože Hudson Vega je můj a já ho nehodlám ztratit kvůli vnitřním démonům. Ani teď, ani v budoucnu. Nikdy.

Nevím, jak dlouho tam stojíme, ale je to dost na to, aby se mi začalo svírat hrdlo a potit dlaně. Víc než dost, aby se mi z hrudi vydral tichý vzlyk.

Ale neodvrátím zrak. Nepustím ho.

A pak se to stane.

Zatne čelist a poskočí mu hrdlo. Vklouzne mi dlaní do zátylku a sevře vlasy. Pak zakloní hlavu a vydechne „Grace“, tak syrovým a ztrápeným hlasem, až ztuhnu očekáváním a zoufalstvím.

„Promiň,“ řekne. „Já nemůžu – Nemůžu –“

„To je v pořádku,“ odpovím. Sevřu mu tváře a přitáhnu si ho.

Na chvíli to vypadá, že se mi vzepře. Ale nakonec hrdelně zavrčí a všechny obavy a neúspěchy ve vteřině vyprchají, když mě zběsile políbí.

V jednu chvíli se k němu snažím dostat a vzápětí se topím ve vůni santalového dřeva a jantaru, obklopená pevným mužským tělem.

A nikdy mi nebylo líp. Protože tohle je Hudson, *můj* Hudson. Můj druh. A přestože jde všechno do háje, *tohle* je tak správné.

Kousne mě do spodního rtu, jako by to chtěl dokázat. Pak mi přejede špičkou po citlivé kůži v koutku rtů a já se naprosto ztratím v žáru jeho temného a zoufalého srdce.

„Je to v pořádku,“ zamumlám, když mi sevře boky a celý se napne. „Je to v pořádku, Hudsoně.“

Nezdá se, že mě slyší – nebo mi možná jenom nevěří –, protože prohloubí políbek a rozbije svět i mě na tisíce kusů.

Uhodí blesk a zahřmí, ale já přísahám, že slyším jen Hudsona. Vidím, cítím a vnímám jenom jeho vůni, ještě než se mě dotkne jazykem.

Chutná jako med – sladký, vláčný a nebezpečný. Je to návykové, *on* je návykový, a já sténám a dávám mu všechno, co jen můžu. Dávám mu všechno, co chce, a prosím, aby si vzal ještě víc. O tolik víc.

Když se konečně odtáhne, zalapáme po dechu. Snažím se ještě chvíli nepolevit a udržet naše spojení. Protože dokud je u mě – dokud je s námi –, nemá čas se ponořit zpátky do vlastní hlavy a ničit se kvůli něčemu, co by neměl a nemůže změnit.

Nakonec se stáhne, jenže já pořád nejsem připravená ho pustit. Držím ho kolem pasu a tisknu se k němu. *Ještě chvíli*, prosím ho mlčky. *Dej mi ještě pár minut zapomnění, které mě zaplaví vřdycky, když se dotýkáme.*

Musí cítit moje zoufalství – a křehkost, kterou se tak usilovně snažím skrýt –, protože se nepohne.

Čekám, že prohodí něco vtipného, sarkastického, nebo směšného, jak to umí jen Hudson, ale mlčí. A místo toho mě drží a dovolí mi, abych ho objímala.

A – v tuhle chvíli – to stačí.

Za posledních dvacet čtyři hodin jsme toho prožili tolik. Boj s obry, útěk z vězení, tu strašlivou bitvu, ztrátu Lucy a málem i Jaxona a Flinta, návrat do zničené školy. Částečně považuju za zázrak, že ještě stojíme na nohou. A jinak jsem prostě jen vděčná, že žijeme.

„Promiň,“ zopakuje šeptem a jeho teplý dech mi ovane tvář. „Je mi to tak líto.“

Jeho vysokou, štíhlou postavou projede zachvění.

„Co?“ zeptám se a zakloním hlavu, abych mu viděla do tváře.

„Měl jsem ho zachránit,“ vysvětlí a hlas se mu zlomí, když se střetneme pohledy. „Všechny jsem je měl zachránit.“

Vidím, jak ho doslova sžírá pocit viny. Ale to nedovolím. Prostě ne. „Nedělal jsi nic špatného, Hudson,“ ujistím ho rozhodně.

„Flint měl pravdu. Měl jsem je zastavit.“

„A tím myslíš, že jsi *měl* sprovodit ze světa stovky lidí?“ zeptám se s povytaženým obočím.

Pokusí se zahanbeně odvrátit, ale nedám mu šanci. Od smrti rodičů v sobě nosím stejnou vinu a není to legrace. V žádném případě tu nehodlám stát a nechat Hudsona, aby dělal totéž. Ne, pokud tomu můžu zabránit.

„Co jsi měl podle něj dělat?“ naléhám. „Nechat Cyruse a celou jeho armádu se prostě...“ zavrtím hlavou a hledám správná slova, „... vypařit?“

„Kdybych to udělal, Luca by byl pořád naživu. Flint by měl nohu. A Jaxon a Nuri –“

„A zvládl bys to?“ zeptám se. Vybavuju si, jak byl na začátku bitvy zmatený. Cítila jsem, jak se snaží ovládnout emoce a celou situaci, zatímco kolem nás zuřil zmatek. „Na začátku, když všude vládl chaos. Zvládl bys to?“

„Samozřejmě, že bych to zvládl –“ Odmlčí se a prohrábne si vlasy. „Já nevím. Všechno se dělo tak blízko a v takovém zmatku. A když do toho Jaxon skočil přímo po hlavě...“

„Vždyť jsi tam vletěl rovnou za ním. Nemohl jsi riskovat, že se netrefíš a ublížíš jemu nebo ostatním. A radši bys sám umřel, než aby se Jaxonovi něco stalo.“

„No, vidělas ho,“ zavrčí a na chvíli je zase sám sebou. „Ten kluk očividně potřebuje bodyguarda. Jakmile se k němu otočím zády, jde a vyvrve si srdce z těla.“

„Nemyslím, že se to stalo takhle,“ odtuším. „Ale vím, že bys udělal cokoli, abys Jaxona i mě ochránil. A taky všechny ostatní přátele. Nenechal jsi Cyrusovu armádu zmizet, protože sis nebyl jistý, že někomu z nás neublížíš. A jakmile jsi tu jistotu získal, pohrozil jsi, že je sprovodíš ze světa, a nepochybují, že bys to splnil.“

Opět zírá na protější zeď. „Nechápeš to. Nikdo to nechápe. Není to tak jednoduché.“ Povzdechne si. „Nenávídím tu věc v sobě.“

„Já vím.“ Objímám ho kolem pasu a trpělivě čekám, až se na mě znovu podívá. „Ale taky vím, že kdyby Cyrus a ostatní po tvém varování neodešli, všichni do jednoho by přestali existovat, protože bys to pro nás udělal. Nepochybují, že bys je zabil, pokud by to znamenalo, že nás udržíš v bezpečí.“

Konečně mi pohlédne do očí. „Pro *tvé* bezpečí bych udělal cokoli,“ přizná.

Na tohle mu neskočím. Víím, že mě miluje, ale myslím, že si ani sám neuvědomuje, kolik by toho obětoval pro všechny ostatní, nejen pro mě. „Pro *naše* bezpečí.“

Pokrčí rameny, ale cítím, jak se maličko uvolnil. A tak ho tentokrát obejmú ještě silněji. Dělán, co je v mých silách, abych mu ukázala, že v něj věřím, i když on sám to nedokáže.

„Každopádně, než se znovu Cyrusovi postavíme...“ Hudson si odkašle. „Musím si promluvit s Macy, jak se bránit proti smyslovému kouzlu.“

„Smyslovému kouzlu?“

„Přesně to musel použít,“ pokračuje. „Cyrus přikázal čarodějkám, aby něco provedly s jeho armádou – jsem si tím skoro jistý. Vůbec mě nevzali na vědomí, když jsem se je snažil přesvědčit, aby se stáhli. Bylo to jako...“

„Jako by tě vůbec neslyšeli?“ dokončím.

„Jo.“ Znechuceně zavrtí hlavou – nemám ponětí, jestli sám nad sebou nebo nad otcem. „Měl jsem tušit, že se o něco takového pokusí.“

„Protože jsi vševědoucí?“ zeptám se sarkasticky. Chápu, proč se obviňuje – koneckonců je to Hudson a bere na svoje ramena tíhu světa, ať už tam patří, nebo ne –, ale čeho je moc, toho je příliš. „Nebo proto, že jsi bůh?“

Rozčileně přimhouří modré oči. „Protože otce znám. A vím, že se nezastaví před ničím, aby dostal, co chce.“

„To je pravda,“ souhlasím. „*On* se nezastaví před ničím. Což znamená, že za všechno na tom ostrově může Cyrus, ne ty.“

Hudson začne protestovat, ale když ho zpražím pohledem, rychle ztichne. Tentokrát ví, že mám pravdu, přestože si to nechce přiznat.

Stojíme v objetí snad celou věčnost, s přivřenýma očima se tiskneme k sobě a všechno, co jsme viděli a udělali, se mezi námi usazuje jako mokrá malta. Kéž bych si mohla být jistá, že nás spojí, místo aby mezi námi vytvořila zeď.

Protože tahle válka ještě zdaleka neskončila. Máme před sebou dlouhou cestu. Budeme doufat, že se nám podaří zachránit studenty dřív, než je Cyrus zabije, ale popravdě neexistuje žádná záruka, že se nám to podaří.

Neexistuje žádná záruka, že všechno bude zase v pořádku.

Proto se zhluboka nadechnu a povím mu o tom, co mě od návratu na Katmer trápí. „Nemyslím, že koruna je to, za co jsme ji celou dobu považovali.“

5

Křič o mně svůj malý sen

Hudson mi pohlédne do dlaně. Sleduju, jak se mu honí hlavou zástupy myšlenek a různých scénářů, zatímco se snaží dát dohromady odpověď. Nakonec řekne: „To, že jsi ještě neobjevila její sílu, přece neznamená, že neexistuje.“

„Možná ne,“ souhlasím pochybovačně. „Ale jsem si jistá, že bych *něco* cítila, kdyby mi ji přinesla.“

„Stejně jako jsi věděla, že jsi chrlíč, když jsi nastoupila na Katmerskou akademii?“ zeptá se s povytaženým obočím.

Z té otázky se mi udělá špatně, a tak ji – společně se všemi potenciálními odpověďmi – zastrčím do nejzazšího koutku mysli. Není to zrovna nejlepší řešení, ale dokud se Neporazitelný netvor neprobere a neodpoví mi na pár otázek, jsem v podstatě v koncích. Nemá smysl dalších pár hodin vyšilovat, pokud se tomu můžu vyhnout. Zvláště když se fakt potřebuju vyspat.

„Na tohle budeme mít čas později,“ uzavře to Hudson. Spustí ruce a obrátí mě čelem k posteli, která mi najednou připadá jako ráj na zemi. Pak mi vtiskne polibek na temeno hlavy. „Proč si do ní nevržeš?“

Jsem příliš vyčerpaná, než abych mu odpořovala. A tak ho poslechnu a přetáhnu přes sebe deku, zatímco Hudson zamíří do koupelny. Téměř okamžitě se mi začnou zavírat oči, přestože jsem odhodlaná na něj počkat. Trvá to sotva minutu, než mě začne unášet mlha a v hlavě se mi míhají obrazy právě prožité bitvy, jako by to byla nekonečná koláž vzpomínek a snů.

Trhnu sebou, když se umírající Luca smísí se scénami z vězení. Krev z Flintovy poraněné nohy mi stéká po rukou a Remyho vířící stříbrné oči mi sdělují,

že se zase brzy uvidíme. Srdce mi buší jako o závod. Jsem pořád ve vězení? Zdálo se mi, že jsme se dostali na svobodu, že jsme zachránili Neporazitelného netvora – *ne, zachránili jsme chrliče*, připomíná mi unavená mysl.

Strach, Grace. Velký strach.

Do mysli mi pronikne hlas staršího chrliče a propluje mezi obrazy. Prodírám se k vědomí, ale s každou uplynulou vteřinou klesám hlouběji a hlouběji, jako bych uvízla v tekutém písku.

Nemít čas, nemít čas. Zní zběsileji než kdy dřív a proráží mlhu. A pak zřetelně promluví přímo ke mně, jako by se soustředil na každé slovo. *Probud' se, Grace! Dochází nám čas!*

6

Cvak, prask a křupavé taštičky

Příkaz v jeho hlase mě vystřelí do sedu.

Srdce mi uhání a v uších hučí krev, až mám pocit, že jsem se probudila uprostřed záchvatu paniky. S tím rozdílem, že mysl mám naprosto čistou a příval adrenalinu má co dočinění s naléhavostí a nic společného se strachem.

Ohlédnu se na Hudsona, ale tentokrát opravdu spí. Dýchá rovnoměrně, pouze vybledlé modřiny na tvářích připomínají, čím si v posledních dnech prošel. Většina stop po rvačkách ve vězení už zmizela, ale k vymazání kruhů pod očima bude potřeba víc než jen krev. Natáhnu ruku a zlehka mu přeježu třesoucím se prstem po tváři. Víčka se mu zachvějí a bojím se, že jsem ho probudila, ale s povzdechem se převalí na druhý bok a znovu usne.

Škoda, že ho nemůžu napodobit.

Letmým pohledem na mobil zjistím, že jsem spala něco přes sedm hodin – což znamená, že jich do rána ještě pár zbývá. Když vylézám z postele, nad vrcholem Denali teprve začínají prosvítat první paprsky. Je noc, ale na Aljašce vychází na jaře slunce ve čtyři ráno.

Oblohu zbarvují odstíny červené a tmavě fialové a skrz malá okna ve sklepení vidím obrysy hor. Je to nádhera, ale stín čehosi, co vypadá jako blížící se bouře, působí zároveň zlověstně. Jako by nebe plakalo a omývalo celý svět krví, lítostí a strachem. Možná to je ale pouhá projekce mých vlastních pocitů. Bůh ví, že si teď připadám, jako bych se doslova topila v krvi.

Premýšlím, že si znova lehnu a pokusím se ještě trochu vyspat, ale tahle loď už odplula. A protože nemám chuť se oblékat do špinavého oblečení, potřebuju si před odchodem zajít do našeho pokoje.

Žaludek se mi chvěje, když vyjdu po schodech a procházím otlučenými chodbami. Vzpomínám, jak jsem tu poprvé bloudila, protože se mi ve vteřině změnil celý život. Tenkrát jsem taky nemohla spát.

A teď mám pocit, že stojím na okraji další propasti, který se s každým krokem víc a víc hroutí. Od té první noci se toho tolik změnilo – můj chrlič, Hudson, Jaxon, a dokonce i samotná Katmerská akademie –, a přesto ve skrytu duše cítím, že některé věci zůstaly stejné.

Například šance, že se tu zničehonic objeví pár vlků a budou mě chtít vyhodit na mráz, není úplně malá.

Jsem směšná – když má teď Cyrus studenty, tak na nás vlky asi nepošle –, ale stejně radši беру schody po dvou. Jestli se nepřítel chystá zaútočit, ráda bych měla na sobě aspoň kalhoty.

Pootevřu dveře a zjistím, že Macy tvrdě spí, a tak se co nejtíšeji protáhnu dovnitř. Používám baterku v mobilu, abych se o nic nepřerazila, a znovu proklínám fakt, že ať už jsem chrlič nebo ne, stejně v noci nevidím tak dobře jako vlci a upíři.

Cestou ke skříni držím světlo co nejméně sklopené, jen abych nezakopla a nepřistála na Macyině posteli.

Popadnu černý školní batoh a nacpu do něj pár věcí, které budu potřebovat, když budu bydlet ve sklepení. Náhradní džíny a tričko, nějaké spodní prádlo, toaletní tašku, hrst gumiček do vlasů a – překvápko – krabici třesňových taštiček. Jestli jsem se za posledních sedm měsíců strávených s upíry něco naučila, pak že když chci mít jistotu, že neumřu hladu, měla bych si vždycky přibalit svačinu.

Jakmile je všechno v batohu, hodím na sebe ještě mikinu s kapucí a pak se svalím na zem, abych si natáhla ponožky a zavázala oblíbené boty.

Vstanu a naposledy se rozhlédnu po pokoji, abych se ujistila, že jsem na nic důležitého nezapomněla, a pak si vzpomenu na dvě věci, bez kterých bych nikdy nemohla odejít. Potichu přejdu ke šperkovnici na prádelníku, odklopím víko a vytáhnu z ní diamant od Hudsona a náhrdelník od Jaxona. Rychle je strčím do malé přední kapsy na zip a přihodím ještě růžový balzám na rty od Macy. Pak si přehodím batoh přes rameno a po špičkách vyrazím ke dveřím.

Když odcházím, Macy se zavrtí a tiše zakňourá ze spaní. Ztuhnu a čekám, jestli mě nebude potřebovat, ale po chvíli se uklidní a začne tiše chrápat, na což jsem si za posledních pár měsíců zvykla.

Opět se mi začne stýskat po době, když jsem přijela poprvé na Katmer a mojí největší starostí bylo, jak hlasitě může ještě sestřenice chrápat – hodně. Ještě naposledy přelétnu pohledem mezi našimi postelemi a znovu mě napadne, že bych si *mohla* ukrást ještě pár hodin odpočinku... koneckonců je to možná poslední šance, kdy se může kdokoli z nás na kdovíjak dlouhou dobu pořádně vyspat.

Ani se nenamáhám zouvat boty – prostě se stočím do klubíčka, přitáhnu si polštář a nechám Macyino pravidelné pochrupování, aby mě ukolébalo ke spánku.

Nemít čas!

Znovu mě probudí hlas v hlavě. Podívám se na telefon – spala jsem další dvě hodiny. Macy je stále v limbu, ale já znova neusnu.

Možná, když budu mít štěstí, podaří se mi vklouznout zpátky do sklepení, aniž bych vzbudila Hudsona.

Sotva dojdu ke schodům, než se mi v hlavě znovu rozezní hlas Neporazitelného netvora. *Nemít čas. Nemít čas. Nemít čas.*

Nemít čas na co? zeptám se v duchu. Jsi v po-

Zmlknu, protože když odbočím na poslední rameno schodiště, vedoucího do haly, najdu pod ním chrlič v lidské podobě, jak sedí u rozbitého šachového stolku a v ruce svírá jednu z mála zachovaných figurek.

Zachvátí mě odporné dějá vu, když si uvědomím, že nedrží nikoho jiného, než samotnou upíří královnu.

7

Cože?

Je z tebe zase člověk,“ zkonstatuju.

„Jenom přikývne. Rychle seběhnu několik posledních schodů. Snažím se zorientovat v tom, co se tu děje, ale jsem ztracená. Nemám ponětí, co mám Neporazitelnému netvorovi říct, a netuším, jak se k němu chovat. Je to jediný další žijící chrlič na světě, což znamená, že bychom měli mít něco společného.“

„Ale popravdě jsem se nikdy necítila vzdálenější – což je víc než zvláštní vzhledem k tomu, že ho slyším v hlavě.“

„Jsi v pořádku?“ zeptám se a posadím se na protější židli u šachového stolku.

„Strach. Velký strach,“ pronese tentokrát nahlas, až sebou trhnu. Jistě, mluvili jsme spolu na ostrově, ale jsem zvyklá ho slyšet v duchu, takže mi chvíli trvá, než si na jeho skutečný hlas zvyknu.

Přikývnu. „To vím. Slyšela jsem tě ve spánku. Vzbudilo mě to.“

„Promiň.“ Zatváří se provinile. „Musíme spěchat.“

„Neomlouvej se,“ zavrtím hlavou. „Ale proč musíme spěchat? Co se děje?“

„Nemít čas.“

Netuším, jestli mluví o sobě nebo o někom jiném. Z celého srdce doufám, že dochází čas Cyrusovi, ale pochybuju, že bych měla takové štěstí. „Kdo nemá čas?“

Místo odpovědi se narovná v židli, aby to ještě zdůraznil, a zopakuje: „Nemít čas.“

Čímž mi neprozradí nic, co bych už nevěděla. Pořád opakuje *nemít čas* a trochu mě to začíná děsit – zvláště když si uvědomím, kolik různých věcí se

v tuhle chvíli děje. Už nám skoro dochází čas k záchraně studentů? Vrací se pro nás Cyrus? Chystá se mi koruna samovznítit v dlani?

„Co nemá čas?“ zkusím frustrovaně. „A co se pak stane?“

Zase neodpoví. No jistě – vždycky mě uměl vystrašit varováním, ale nikdy mi nedal žádné podrobnosti. Od průchodu tunely, když jsem poprvé přijela, přes divně vypadající strom na školních pozemcích až po věžeňskou celu, kde jsme byli s Hudsonem, Flintem, Remym a Calderovou zavření, mi dal spoustu rad. Jen mi nikdy neřekl, k čemu mi budou nebo co bych teda měla dělat.

V některých ohledech je to užitečné, ale v jiných rozhodně ne.

Jako třeba teď, když drží v ruce šachovou figurku upíří královny.

„Chceš si zahrát šachy?“ zeptám se a ignoruju figurku, která se nápadně podobá Delilah. Proč mi to došlo až teď? Díky, ale ne. Tohle už jsem zažila a nemám zájem to opakovat. Zvláště kdyby to znamenalo, že budu muset sebrat i upířího krále. V žádném případě se dobrovolně nepřiblížím k Cyrusovi, i kdyby to měla být jenom jeho mramorová podobizna. „V tom případě zavolám draky.“

Netvor zavrtí hlavou.

„Takže si nechceš zahrát?“

„Nemít čas.“ Zvedne figurku.

„Upíří královna nemá čas? To mi zrovna moc nevadí, víš?“

Tentokrát si chrlič povzdechne, jako by byl zklamaný, že ho nechápu. Je mi to vážně líto, ale jeho roztěkaný způsob komunikace mi to zrovna neusnadňuje. Jenže copak ho můžu soudit? Kdybych strávila tisíc let spoutaná v jeskyni, kde by se mě pravidelně pokoušely zabít nadpřirozené bytosti z celého světa, moje chápání jazyka – a reality – by bylo taky nejspíš dost chabé.

Jenže přesně proto je moje snaha o pochopení ještě složitější. Protože pokud ho tisíc let v izolaci přivedlo k šílenství, jak můžu věřit tomu, co se mi snaží říct?

Teď je řada na mně, abych si povzdechla. Celý tenhle průšvih se čím dál víc mění v noční můru.

„Grace.“

Vysloví moje jméno s takovou naléhavostí – a autoritou –, že automaticky zpozorním. „Ano?“

„Opatrně. Buď opatrná.“

Pověz mi něco, co ještě nevím. „Jsem opatrná. Věř mi, všichni se máme zatračeně na pozoru před kýmkoli z upířího dvora. Cyrus –“

„Ne!“ Přimhouří oči a praští upíří královnou o stolec tak silně, že čekám, že ji rozbije. Ale zůstane vcelku. Dokonce ani milimetr se neodštípne.

Jako by to tím nebylo ještě zlověstnější. Nepotřebuju Delilah stejně nezničitelnou jako Cyruse.

„Královna?“ zeptám se a vezmu figurku. „Varuješ mě před Delilah?“

Čekám, že ji pustí, když se konečně vyjádřil, ale drží chladný mramor i ve chvíli, kdy kolem něj sevru dlaň. Jakmile se dotkneme, projede mnou podivná vlna. Instinktivně sáhnu po platinovém vláknu, ale než ho stihnu sevřít, zasáhne mě tak silný náraz energie, až mi to vyrazí dech.

Nejdřív mě napadne, že za to může šok. Statická elektřina, když se dva lidé dotknou. Jenže od mé první neúmyslné proměny v chrličce se mi to nikdy nestalo.

S nervózním smíchem chci odtáhnout ruku a zavtipkovat, ale je pozdě. Netvor se mění zpátky v kámen a rychlým pohledem do klína zjistím, že mě bere s sebou, přičemž oba stále svíráme upíří královnou.

8

Dvorní zmatek

Tenhle pocit znám.

Připomíná proměnu, ale vlastně ne. Když se měním v chrlič, začnou mě zvláště brnět nohy. A to mravenčení se bleskově, až skoro nepostřehnutelně rychle rozšíří do rukou. Ovládne celé moje tělo. Připomíná bodání tisíců drobných jehliček do kůže, které zesiluje mé smysly, místo aby ho otupovalo, a ztěžuje tlukot srdce, dýchání a proudění krve. Zostrňuje mysl, takže mám pocit, že vidím a cítím všechno, včetně zpomalení času a zrychlení mých reakcí.

A tohle tomu neodpovídá.

Probíhá to stejně rychle, ale tentokrát si uvědomuju každou buňku, jak se mravenčení plazí podél každičkého nervového zakončení, jako by se mi jehly zabodávaly hluboko do těla. Chodidla, nohy, dlaně, paže, ramena, hrudník. Ta bolest je téměř k nevydržení. Když vystoupá až k hlavě, málem vykřiknu bolesti, ale je pozdě. Stane se ze mě kámen, který svojí tíhou zadusí jakýkoli zvuk.

Mám tak přehlcené smysly, že mi chvíli trvá, než popadnu dech, a pár dalších vteřin, než se zorientuju. Pokud to tak můžu nazvat, vzhledem k tomu, že vůbec netuším, co se stalo a jestli jsem vůbec ještě naživu. Rychle se rozhlédnu a snažím se zodpovědět aspoň jednu z nejpálčivějších otázek, když mi dojde, že vidím sotva metr před sebe.

Všechno ostatní je zahalené v mlze.

Nejdřív mě napadne, že jsem v tom sama, a hlavou se mi honí různé scénáře. Jako by to všechno byla strašná past, kterou na mě Cyrus s pomocí toho muže nastražil. Třeba celou dobu chtěl, abychom Neporazitelného netvora osvobodili – jen aby mě sem dostal.

Jenže když se otočím a spatřím staršího chrliče v lidské podobě, jak se krčí na zemi, začnu zase logicky uvažovat. Netvor Cyruse *nenávidí* – přinejmenším stejně jako Hudson. Upříí král ho tisíc let věznil v jeskyni. V žádném případě by s ním teď, když je volný, neuzavřel dohodu. Tomu nevěřím.

A hlavně tomu *nechci* věřit.

Přesně proto k němu pomalu dojdu.

A uvědomím si, že je taky v šoku – možná ještě ve větším. Oči má vytřeštěné a ústa mírně pootevřená, zatímco se nevěřicně dotýká naleštěného kame-
ne pod našima nohama.

„Je to skutečné?“ zašeptá a hladí mramorovou podlahu.

„Právě jsem se chtěla zeptat na totéž,“ zabručím a sleduju, jak se mu po ustarané tváři rozlije úsměv. Je to poprvé, co ho vidím se smát.

Neuvěřitelně ho to promění. Vypadá mladší, hezčí, silnější, pyšnější.

A ten dojem se ještě umocní, když se narovná. Už to není ztrápený, zlomený a zmatený Neporazitelný netvor, s nímž jsme jednali od chvíle, kdy jsme poprvé dorazili na ostrov. Ne, tenhle muž je někdo úplně jiný.

Král.

Mocný král.

Měří skoro dva metry, rozhodně je vyšší než Hudson i Jaxon a má širší ramena. Svalnaté paže má schované v rukávech černé košile, přes kterou má dlouhou šedo-černou tuniku sahající do půlky stehen. Na nohou má černé kamaše a vysoké černé boty. A když si rukou uhladí jemnou sametovou látku, konečně mi dojde, na koho vlastně zírám.

Tohle je chrlič v dobách své největší slávy, než ho Cyrus lstí uvěznil v jeskyni a proměnil v Neporazitelného netvora.

Je to jako facka, ale vím, kým je. Kdo to musí být. Tenhle pohledný, vznešený muž ve středověké parádě není nikdo jiný než král chrličů.

Skutečný vládce chrličského dvora, na který jsem si během Klání dělala nárok.

Skutečný majitel koruny, kterou mám v současné chvíli vytetovanou na dlani.

A já nemám ani tušení, co mu mám říct. Nebo jestli bych se měla uklonit.

Naštěstí se nezdá, že by měl stejný problém. Když dokončí vlastní prohlídku – a trochu se upraví –, znovu se rozhlédne. „Velmi dobře, Grace,“ řekne. „Velmi dobře.“

Má těžký přízvuk, ale nejsem si jistá odkud. Je důvěrně známý – ne britský jako u Hudsona, ani australský, jako u některých mých oblíbených herců, a rozhodně není americký, ale přesto ho znám.

„Nemyslím, že bych si za tohle měla připsat zásluhy,“ přiznám. „Vzhledem k tomu, že nemám ani ponětí, kde se právě nacházíme a jak jsme se sem dostali.“

Doširoka se usměje. „Vážně nevíš, kde stojíme?“

Rozhlédnu se a snažím se proniknout skrz mlhu, ale všechno v okruhu dvou metrů je zahaleno tajemstvím. „Nemám ani páru.“

„Jaká škoda, že to došlo až sem,“ zavrtí smutně hlavou. Pak mávne rukou a mlha se rozptýlí, takže konečně vidím, co skrývala. „Má drahá Grace. Vítej na chrličském dvoře.“

9

Umí google chrličsky?

Zatraceně.
A tím myslím *do hajzlu*.

To si musí dělat legraci, ne? Nemůžeme být na chrličském dvoře.

Jeňže když se rozhlédnu po honosném nádvoří, mám pocit, že mluví pravdu. Celé je obehnané složitě tepaným, pozlaceným zábradlím osázeným drahokamy, dláždění je z mramoru a sloupy po obou stranách taky. A celé to očividně představuje hlavní vchod do něčeho, co vypadá jako velký, udržovaný středověký hrad.

Což dává smysl, vzhledem k tomu, že krále chrličů věznili tisíc let. Podle Flinta se dračí dvůr v průběhu let měnil a přizpůsoboval době. Vždyť v současnosti sídlí v jednom z nejluxusnějších mrakodrapů v New Yorku. Takže když byl král v řetězech a zbytek chrličů mrtvý, neměl zdejší dvůr tu nejmenší šanci se vyvíjet.

Nejspíš jsme se octli v jeho snu a prožíváme majestátnost chrličského dvora, který si pamatuje. Bolí mě srdce z pomýšlení, čím mohl být a čím měl být, kdyby se neobjevil Cyrus.

„Je nádherný,“ vydechnu a prohlížím si hrad, který je dvakrát větší než Katmerská akademie a tak majestátní, že mě doslova svrbí prsty, abych ho namalovala.

Stojíme před hlavní částí, ale když se obrátím, abych si všechno pořádně prohlédla, uvědomím si, že je toho mnohem víc. Hrad je obklopený obrovským vodním příkopem s velkým dřevěným padacím mostem. A kolem celého pozemku je vysoká kamenná zeď, která musí měřit tak dvacet

metrů – předpokládám, že většina nadpřirozených bytostí umí skákat pěkně vysoko.

Samotný hrad je impozantní. Vrchol hlavní budovy obepíná mohutné cimbuří a v rozích stojí čtyři vysoké kulaté věže. Oken všech tvarů a velikostí je tu víc, než bych na základě svých velmi omezených znalostí středověku čekala. Samozřejmě nemám ani tušení, kdy vlastně přišly vitráže do módy. Možná jsou stejně sofistikované jako před tisíci lety.

Celý komplex je v perfektním stavu.

„Tohle je tvůj dvůr?“ zeptám se a pořád se to pokouším všechno vstřebat. „Jsi král chrličů a vybudoval jsi ho?“

„To jsem a máš pravdu. Mimochodem, jmenuji se Alistair,“ odpoví tím uhlazeným a kultivovaným hlasem, který se tolik liší od všeho, co jsem od něj zatím slyšela. „Ale mylíš se v tom, komu dvůr patří.“ S úšklebkem mi zvedne ruku s vytetovanou korunou. „Tohle je tvůj dvůr, Grace, ne můj. Už ne.“

Podlomí se mi kolena. Když jsem si malovala, že za peníze z Drakáříí vybuduju nový chrličský dvůr, představovala jsem si něco menšího, míň hrozivého. Víc... plážového. Místo, kde by se holka ze San Diega mohla cítit dobře.

Zvednu pohled až k vrcholu hradu. Na tomhle místě není nic příjemného. Všechno křičí bohatstvím a čirou touhou vás zastrašit.

„Ale ty jsi král,“ odporuju a snažím se ignorovat, jak mě pálí dlaň. „Patří ti to.“

„*Byl* jsem král,“ pronese s lítostivým úsměvem. „Teď vládneš ty, což znamená, že hrad – a celý chrličský dvůr – je tvůj a můžeš s ním nakládat, jak chceš.“

Z toho pomyšlení se mi obrátí žaludek. Celá tahle věc s vládnutím začíná být příliš skutečná, i když jsme zbyli jen dva. Najednou se děším toho, že jestli se nám skutečně podaří porazit Cyruse, vážně budu muset zaujmout místo v Kruhu.

„Proto jsi mě přivedl?“ zeptám se, zatímco se snažím vstřebat velikost dvora. „Abys mi ukázal, čemu vládnou?“

Alistair se rozesměje. „Omlouvám se, že tě musím zklamat, ale já tě nepřivedl. *Ty* jsi přenesla *mě*. A jsem nesmírně vděčný, že jsi to udělala. Je to...“ Odmlčí se, aby se rozhlédl, a znovu přejeđe dlaní po hladkém sametu. „Je pěkné se vrátit, i když jen na pár ukradených chvil.“

„Já to nechápu. Jak to myslíš, že jsem nás přenesla? Vždyť jsem ani nevěděla, že tohle místo existuje –“

„A přesto jsi nás sem dostala. To je velmi působivé, má drahá. Velmi, velmi působivé. Zvláště když uvážíme, že jsi tak mladá.“ Zavrtí hlavou a ve tváři se mu objeví ohromený výraz. „Jsi mnohem mocnější, než jsem si představoval, a to jsem se nijak nezdráhal.“

Pořád musím vypadat zmateně, protože Alistair mě mávnutím ruky pobídne. „Pojďme se projít a já se pokusím odpovědět na tvé otázky.“

„Mám jich fakt hodně,“ varuju ho, když vyrazíme okolo starobylého nádvoří, jako bychom si užívali procházku po odpoledním čaji, místo abychom brzy ráno čekali, až se Cyrus a jeho armáda pokusí zničit všechny a všechno, na čem nám záleží. „Počínaje tím, jak to, že se ti tady tak snadno mluví? Obvykle tě to stojí mnohem víc úsilí.“ Trochu panovačně nadzvedne obočí a tak rychle dodám: „Bez urážky.“

„To je v pořádku,“ odpoví. Ovšem stále se tváří přísně.

A můžu podotknout, jak jsou ty rozdíly mezi námi opravdu bizarní? Chápu, že byl tisíc let přikovaný v jeskyni, což s ním provedlo strašné věci. A netvrdím, že nebyl jako Nezničitelný netvor zatraceně děsivý. Protože byl. Ale na králi chrličů, na *tumble* Alistairovi je něco mnohem děsivějšího.

Pár metrů jdeme mlčky a podpatky Alistairových bot klapou na naleštěném mramoru.

Už si začínám myslet, že i přes svůj slib neodpoví, když se ozve: „Vést náš lid není snadné. Je s tím spojeno mnoho povinností – vůči světu i vůči nim. Jednou z těchto povinností je být vždy otevřený.“

Povzdechne si a pak se dlouze nadechne. „Chrličí byli stvořeni jako dokonalí mírotvůrci, aby navrátili rovnováhu do světa lidí a nadpřirozených bytostí. Jedním z darů, které nám mají pomáhat, je fakt, který už jsi jistě pochopila. Všichni chrličí spolu mohou telepaticky mluvit. Díky tomu můžeme koordinovat útoky a lépe střežit určené oblasti.“

To co říká, dává naprostý smysl a shoduje se s příběhem, který nám vyprávěla Jaga, ale přesto se mi rozbuší srdce, protože se konečně dozvídám víc o tom, co to znamená být chrličem – od *skutečného* chrličě.

Alistair pokračuje. „Každý může na krátkou vzdálenost libovolně komunikovat. Jednotka tak zůstává neustále koordinovaná. Poručíci to samozřejmě zvládají na větší vzdálenosti. A pak je tu královská linie...“ Během vysvětlování se zastaví a pohledne mi do očí. „Členové královského rodu dokáží komunikovat bez ohledu na vzdálenost. Jsou to naši lidé a vždycky je slyšíme, když nás potřebují. Je to dar a zároveň velké břemeno.“

Dobře, teoreticky to zní dobře. Král, který je spojený se svými poddanými, kteří se na něj mohou kdykoli obrátit a získat jeho pozornost. V praxi si umím představit, že je dost nepřijemné neustále slyšet v hlavě tisíce hlasů.

„Copak je nedokážeš umlčet?“ zeptám se.

Přikývne. „Umíme je odfiltrovat, když potřebujeme. Ale protože jsem byl tisíc let uvězněný v kamenné podobě, no... pomalu jsem ztratil sílu a kontrolu v reálném světě. Přišel jsem o schopnost je utiřit, natož na ně odpovídat. Tisíce hlasů, které mi neustále promlouvají v hlavě a prosí mě, abych jim pomohl a zachránil je. Abych je osvobodil. Křičí bolestí a ptají se, proč nepřicházím a neodpovídám na jejich prosby.“ Jeho hlas je zničehonic drsný jako štěrk. „Tolik hlasů...“

Zní to strašně, vážně strašně.

A pak mě napadne něco dalšího. Myšlenka tak ohromující, tak lákavá, že se mi divoce rozbuší srdce.

Protože kdybychom byli jediní dva žijící chrličí, nebránily by mu v jasném uvažování tisíce hlasů...

Chystám se ho zeptat, když zvedne obočí a pronese něco, z čeho mi srdce spadne do kalhot a mozek se roztočí na plné obrátky.

„Vždyť to znáš, má drahá vnučko. Určitě tě také zaplavují hlasy chrličské armády, že?“

10

Zboř můj svět

V Alistairově prohlášení je toho tolik, že nevím, kde začít.

Vnučka? Chrlíčská armáda? Měla bych taky slyšet hlasy? Chrlíčů, o kterých si všichni myslí, že jsou mrtví? Jen z toho pomýšlení je mi špatně.

Co přesně mám říct? A jak se mám uklidnit, když mám pocit, že od chvíle, kdy pronesl slovo „vnučka“, padám?

A přesně to mi napovídá, kde musím začít. Mít armádu, která se mnou dokáže komunikovat v jakoukoli denní či noční dobu – nebo vlastně mít chrlíčskou armádu –, je docela velká věc, když to na vás jen tak někdo vyhrkne. Ale osobně to není tak důležité jako ten pětitunový slon, kterého král chrlíčů – můj dědeček? – právě přivedl na nádvoří.

„Vnučka?“ zopakuju a málem se přitom z mnoha různých důvodů zadusím. Zaprvé, nikdy jsem neměla prarodiče – naši mi tvrdili, že zemřeli ještě před mým narozením.

A zadruhé, jak může být král chrlíčů – *král chrlíčů* – mým dědečkem? Vždyť byl tisíc let spoutaný v řetězech a rodičům bylo teprve čtyřicet, když zemřeli. To načasování nedává smysl.

Jenže na druhou stranu poslední dobou nedává smysl nic. Včetně Alistairova tvrzení, že jsem to byla já, kdo nás sem přivedl.

„Samozřejmě nejsi moje přímá vnučka. Ale rozhodně jsi z mého rodu. Několik generací vzdálená, troufám si tvrdit, ale tvoje moc je nezaměnitelná.“

Dobře, být jeho praprapraprapraprapravnučkou má trochu větší logiku. Ale jak může vědět, že jsme příbuzní? Vždyť nemám jeho orlí nos ani šedé oči. A čím víc přemýšlím o jeho aristokratickém a panovačném chování,

kteřé je v přímém rozporu s tím, jak naprosto bezradná si obvykle připadám, doslova mě svědí kůže pod pomačkanou mikinou, jak mi v žilách koluje adrenalin.

Zrovna procházíme kolem záhonů růžových keřů na okraji nádvoří. Vypadají nečinně, ale rozkvetou přesně v okamžiku, kdy kolem nich projde můj mnohočetný pradědeček. Je to neuvěřitelné a nutí mě to přemýšlet, jestli to není manifestace zemských sil, které teprve začínám chápat.

Což mi připomíná... „Co jsi tím myslel?“ zeptám se, když ožije další keř – tenhle má zářivé korálové květy, které mi okamžitě zvednou náladu. „To, že mám nezaměnitelnou moc?“

„Tvoje babička je mojí družkou už téměř dvě tisíciletí. Poznal bych její moc kdekoli a ty, má drahá, ji v sobě rozhodně máš.“ Mrkne na mě. „Navíc jsi bojovnice. Máš moji kuráž.“

Tím si nejsem jistá, vzhledem k tomu, že si bitvy vybírají spíš mě, a ne naopak. Neutíkám před nimi, ale taky je nevyhledávám. Jde jen o to, že v tomhle novém světě je spousta lidí, kteří si přejí moji smrt. A protože nechci být mrtvá... bojovat je v podstatě jediná možnost.

Teď mi ovšem nepřipadá vhodná chvíle na to, abych diskutovala o svých bojových instinktech, když po mně dědeček zrovna mrštil další bombu. „Já mám i babičku?“

„Samozřejmě, že máš babičku! A je to zatraceně skvělá ženská – rozhodně nejstatečnější a nejtvrdohlavější, jakou jsem kdy potkal.“ Prohlídne si mě. „Až doteď.“

Tváří se, jako by chtěl ještě něco dodat, ale místo toho se odmlčí a najednou má prázdný pohled, jako by hledal cosi hluboko uvnitř sebe. A zatímco se mezi námi rozprostírá ticho, přemýšlím o ženě, o které tak naléhavě mluvil, když mi předával korunu. Byla to celou dobu moje babička? A jak je možné, že je naživu, když jsme s Alistairem poslední dva žijící chrličí?

Zrovna se chystám zeptat, ale Alistair si zničehonic úlevně povzdechne a znovu zaostří. „Pořád žije. Tušil jsem to, ale protože jsem o ní nevěděl, bál jsem se...“ Potřese hlavou, jako by z ní chtěl vyhnat nevítané myšlenky. „Ale je v pořádku a určitě kolem sebe pořád kope. Vážně by ses s ní měla seznámit.“

Možná bych tě mohl vzít s sebou. Už tisíc let se na mě zlobí, ale vím, že jí chybím. A mně se po ní taky strašně stýská.“

„Je naživu?“ vydechnu vzrušeně navzdory tomu, že se mi pořád svírá žaludek. „Tam venku je další chrlič? Myslela jsem, že jsme jediní.“

Teď je řada na Alistairovi, aby nevěřičně zíral. „Tak zaprvé, babička by tě kousla – nebo proměnila v něco hodně slizkého –, kdyby ji byt jen napadlo, že si ji spleteš s chrličem. Má mě ráda, ale rozhodně má trochu komplex nadřazenosti.“ Pobaveně protočí oči, takže vypadá jako malý kluk – ne jako zubožený netvor, za jehož osvobození jsme bojovali.

Nemůžu si pomoci a taky se rozesměju.

Pak ovšem zvázní. „Tvoje babička je moje družka a životní láska.“

Srdce mi puká nad tím, co nechal nevyřčené. Totiž, že je od ní už tisíc let odloučený. Myslím na Hudsona a na to, jak šťastně, bezpečně a správně se s ním cítím. A jaké by to bylo, kdybych s ním nemohla být. Ne den nebo dva, ale po dobu, která mi připadá jako věčnost.

Bolí to víc, než bych si dokázala představit. Bolí mě to i za Alistaira a jeho družku, ať už je to kdokoli.

A to ještě předtím, než se rychle pokusí zahnat slzy, jako by doufal, že si toho nevšimnu. „Myslíš, že bys ji mohla taky přivést? Jen na chvíli? Tolik mi chybí.“

„Já –“ Zlomí se mi hlas a musím si odkašlat, jak se snažím přijít na to, co říct. Ráda bych ji přivedla, jen kdybych věděla, *kde* vlastně jsme. Nebo kde je babička. Nebo jak jsem nás vůbec dostala na místo, které jsem nikdy předtím neviděla a o kterém jsem netušila, že existuje.

„To bych vážně moc ráda,“ rozhodnu se nakonec, protože je to pravda. „Víš, kde je?“ zeptám se.

„Ne. Jen jsem předpokládal, že tě vyhledala...“ S těžkým povzdechem se znovu odmlčí. „To je škoda. Vážně jsem doufal, že ji co nejdřív uvidím. Dokáže utišit hlasy v mé hlavě jako nikdo jiný. Doufal jsem, že to zvládne i teď, takže bych ti mohl pomoci s plánováním strategie nadcházející bitvy.“

To je další rána do mého už tak bolavého břicha. „Nikdo jiný to nedokáže?“ zeptám se.

„Zatím ne,“ odpoví vážně.

„Pořád k tobě mluví? I když jsou mrtví?“

„Mrtví?“ Vypadá napůl zmateně, napůl uraženě.

„Chci říct pryč,“ upřesním rychle, protože ho vážně nechci urazit. „I když jsou pryč?“

Tentokrát se zatváří jen nechápavě. „Chrličí nejsou pryč, má drahá. Jsou všude kolem nás a mluví jeden přes druhého.“

Opět je řada na mně, abych vytréštila oči. „Co tím myslíš, že jsou všude kolem nás?“

Možná, že ty roky samoty poškodily jeho psychiku víc, než jsem tušila.

„Jsou všude kolem nás,“ zopakuje a máchne rukou, jako by mě uváděl do nadpřirozeného cirkusu.

Pak se natáhne k obrovské dřevěné bráně v čele hradu a otevře ji, čímž odhalí ještě větší travnaté nádvoří. Na něm stojí desítky a desítky chrličů a každý z nich drží v ruce obrovský meč a ještě větší štít.

11

Lehčí jako pírkó, těžčí jako kámen

Tentokrát jsem to já, komu spadne brada, ale nikdo mi to nemůže mít za zlé. Celé měsíce jsem si myslela, že jsem jediný chrlič na světě, a teď – přímo přede mnou – jich stojí tolik, že zaplnili celé nádvoří velké skoro jako fotbalové hřiště.

„Oni – jsou skuteční?“ zeptám se, i když sotva dokážu sevřeným hrdlem vydat zvuk. Vědomí, že nejsem na světě sama, je ohromující – v dobrém smyslu. Existuje víc bytostí jako já.

Hudsona, Jaxona, Macy, Flinta – a to se ani nezmiňuju o zbytku přátel – mám všechny moc ráda. Vlastně je miluju a vím, že u nich vždycky budu mít svoje místo. Vždycky mezi ně zapadnu. Ale to neznamená, že jsem si někdy nepřála být jako oni. Být si tak jistá tím, kým a čím jsem ve světě, který se neustále převrací naruby. Jasně, všichni mají problémy, ale rozhodně se nepotýkají s vlastní identitou. Hudson je skrz naskrz upír. Z Flinta doslova křičí, že je drak. A Macy je rozhodně čarodějka.

A co je důležitější, vědí, co to znamená. Co dokážou, co snesou – co přežijí.

Jenže pokud jde o mě... ještě před pár měsíci bych tvrdila, že vím přesně, kdo jsem. Grace. Mám ráda umění a staré filmy, historii a Harryho Stylese, Dr Peppera a tanec. Než rodiče zemřeli, plánovala jsem jít na univerzitu v Santa Cruz a studovat ochranu moří. A dneska žiju na Aljašce – aspoň teď – a netuším, co se stane v příštích deseti minutách, natož ve čtyřech letech. A jsem chrlič.

Je to bezva. Vážně, a to z mnoha a mnoha důvodů. Jenže když tady stojím a dívám se na nádvoří plné nadpřirozených bytostí, které jsou na základní úrovni jako já, uvědomuju si, jak strašně jsem byla celou dobu osamělá.

Neměla jsem nikoho, s kým bych si mohla porovnat poznámky a popovídat si o těch bláznivých věcech, které se ve mně dějí. Někoho, kdo by chápal, jaké to je, být chrličem.

A teď jich mám před sebou spoustu. Bytostí, které *znají* naši historii a *znají* naši sílu. Možná je nikdy nepoznám, ale vím, že existují, a už jen proto si připadám míň osamělá.

„Jsou skuteční, má drahá,“ usměje se shovívavě Alistair. „A tahle skupina je pouhou kapkou v moři toho, kolik chrličů je tam venku. Celá armáda, která čeká na svou šanci získat zpátky čest a místo ve světě pod vedením své královny. Své generálky.“

Z jeho slov se mi zatočí hlava. Začínám si zvykat, že jsem chrlič, a možná si dokonce zvykám na to, že jsem vládkyní chrličského dvora a mám místo v Kruhu. Jenže to jsem si myslela, že žádní chrličí neexistují. A vědomí, že je jich spousta a mám být jejich královnou – a co víc, ještě *generálkou* –, je víc, než dokážu pochopit. Aspoň že si nás ještě žádný z nich nevšiml. Potřebuju čas, abych to všechno zpracovala.

„Chtěla by ses s některými setkat?“ zeptá se Alistair.

„Můžu?“ Srdce mi klopýtne. „Myslím, jako že s nimi můžu mluvit?“

„Jistě. Koneckonců jsi jejich královna.“

„Ale pokud jsem královna,“ uvažuju, zatímco procházíme dřevěnou bránou, „co jsi ty?“

Zarazí se a nejdřív mě napadne, že neodpoví, ale pak mi věnuje letmý pohled. „Doufám, že důvěryhodný rádce.“

Brána se za námi se zlověstným zaduněním zabouchne a v tu chvíli není Alistair jediný, kdo zatouží po svém druhovi. Bylo by docela fajn mít tu Hudsona, aby mi kryl záda v situaci, kterou jsem si ani nedokázala představit, natož abych se na ni připravila.

Alistair popojde, zatímco já tékám pohledem od jedné skupinky chrličů ke druhé.

Ačkoli jsou úplně všichni ozbrojení a v kamenné podobě, nikdo z nich nemá zvednutou zbraň. Místo toho stojí po dvou, někdy po třech nebo čtyřech. Všichni jsou vysocí a svalnatí – mnohem větší než já –, ale nikdo z nich

není tak obrovský jako Alistair. I v lidské podobě převyšuje většinu lidí o hlavu a polovinu šířky ramen.

Na nádvoří je pouze jeden další člověk – vysoký, podsaditý muž v čele největší skupiny. Je oblečený stejně jako Alistair v kamaších a tunice, i když zvolil namísto šedé a černé raději zlatou a smaragdově zelenou. Je také jediný, kdo nemá zbraň.

Přesto když zakřičí „Do střehu!“, všichni se dají do pohybu. Přikrčí se do obranného postavení nebo zvednou meče k útoku.

Čekám na tříštivý zvuk oceli, ale uplyne několik vteřin, než muž vykřikne „Jonsaí!“.

Nemám ani tušení, co to znamená, ale chrličí na to nejspíš čekali. Povel ještě nedozní, ale všude kolem už se míhají meče. S úžasem sleduju, jak spolu chrličí trénují, jak štítují blokují údery a uskakují. Někteří dokonce dělají ve vzduchu salta. Jsou obrovští, těžcí, a přesto se pohybují, jako by byli lehčí jako pírkó.

Vysoká, statná dívka vykřikne něco v jazyce, kterému nerozumím, a vši silou se pokusí zasáhnout mečem protivníka. Ten odrazí její úder hranou štítu, ale dívka pokračuje plynule do otočky a nějak se jí povede ještě vyskočit a praštit ho naplocho mečem přímo mezi lopatky.

Protivník se rozplácne na zemi, ale rychle se překulí a zvedne štít, zatímco dívka se znovu rozmáchne mečem.

V poslední chvíli se ušklibne a zastrčí ho zpátky do pochvy. Pak natáhne ruku, aby mu pomohla vstát. Chrlič protočí oči a pronese něco v tom cizím jazyce, co ji rozesměje. O pár vteřin později se oba promění do lidské podoby.

Je to černoška s řadou nádherných copánků a mladík má tmavé vlasy a zlatohnědou pleť.

„Pořád si myslíš, že se peru jako holka?“ posmívá se.

„To si piš,“ odpoví s něčím, co zní jako indický přízvuk. „Jen bych si přál, abych to uměl taky.“ Máchne mečem ve složitém švihů a pak se uprostřed pohybu zastaví.

„Ukážeš mi ten pohyb zápěstím?“

„Jasně.“

Zatímco mu to předvádí, prohlédnu si další skupinu. V té jsou sami muži a nepřeháním, když řeknu, že jsou mohutní – každý jako *dva* hráči amerického fotbalu –, a mají meče a štíty na míru.

Právě teď bojují dva na jednoho, přičemž největší z nich je v obraně. A stejně jim nakopává zadek.

Stojíme s Alistairem stranou a sledujeme trénink. Muž v zeleném, který má celou dobu lidskou podobu, chodí od jedné skupiny ke druhé a dává rady nebo kritizuje. „Hlídej si záda“, „Otoč zápěstí“, „Nespouštěj rameno“, „Zvedni se a zůstaň na špičkách.“ A tak to pokračuje dál a dál, protože jeho ostržímku zraku nic neunikne.

Každý chrlič doslova visí na jeho slovech a okamžitě se snaží jeho návrhy realizovat. Je to fascinující.

„Kdo je to?“ zeptám se, jakmile muž v zeleném začne potřetí obcházet nádvoří.

„Chastain. Je to můj velitel, kam až mi paměť sahá.“ Alistair se odmlčí a ve tváři má zamýšlený pohled, zatímco pozoruje přítele. „A teď i tvůj. Chtěla by ses seznámit?“

Páni. Začíná to nabírat na obrátkách. Dlouze vydechnu a odpovím to jediné, co je v tuhle chvíli možné. „Jo, moc ráda.“

Koneckonců královna potřebuje zjistit, komu může věřit. Nebo ne?

12

Hromada kamení a trochu rock'n'rollu

„Chastaine!“ zavolá Alistair a mávne na druhého muže. „Velitel vydá ještě několik rychlých pokynů v divné řeči, pak se otočí – a vytřeští oči.

„Jakým jazykem to mluví?“ zeptám se, zatímco čekáme, než Chastain dorazí.

Alistair nadzvedne obočí. „Anglicky.“

Rozesměju se. „Vím, že mluví anglicky, ale taky používají ještě další jazyk.“

„Ach, to je gaelština, dítě. Nepoznáváš ji?“

„Gaelština?“ Nevěřícíně se rozhlédnu kolem. Jakmile to slovo zopakuju, Alistairův přízvuk konečně zapadne na místo. Není divu, že mluví jako Niall Horan. Je to Ir. „My jsme v *Irsku*!“

„Ano,“ odpoví a nespouští pohled z Chastaina, který se k nám blíží dlouhými kroky. „Přesněji řečeno v hrabství Cork.“

„Cork?“ zopakuju a opráším elementární znalosti zeměpisu. „To je blízko moře, ne?“

„Copak ho neslyšíš?“ zeptá se Alistair. „Stojíme na samotném pobřeží.“

Nejdřív vůbec netuším, o čem to mluví – nic neslyším –, ale než stihnou otevřít pusu, na nádvoří vejdou další chrličí. A jakmile otevrou bránu, zaslechnu to. Vlny, které opakovaně naráží na skálu.

Jsmo u oceánu! A když ne, tak minimálně u moře. Blíž k pláži jsem se za poslední měsíce nedostala a stojí mě veškerou sílu, abych rovnou nevyběhla z hradu. Už je to tak dlouho a teď ji mám skoro pod nosem, dost blízko, abych cítila písek a mohla se ho dotknout. Nedokážu myslet na nic jiného.

Jenže pak dorazí Chastain. Sleduju, jak se ti dva mužně *plácají* v objetí po zádech. „Můj králi, myslel jsem – všichni jsme si mysleli, že se ti přihodilo to nejhorší. Uběhlo příliš mnoho let, ale nikdy jsme neztratili naději.“

Vytřeštím oči, když mi dojde, že zjevně netuší, co se Alistairovi stalo. Nevdí, že ho tisíc let pronásledovali a věznili na opuštěném ostrově, odkud se nemohl vrátit ke svým lidem. Nedokážu si ani představit, jaké to musí být, vidět ho tady naživu, zatímco přemýšlí, proč byl pryč.

Úsměv v Alistairových očích pohasne. „Omlouvám se za dlouhou nepřítomnost. Zvláště po tom, co vám moje družka provedla. Ale jinak to nešlo. Všechno se stalo z nějakého důvodu. A teď je třeba napnout všechny síly, abychom se připravili na to, co přijde, příteli.“

„Jsme připraveni, můj králi. Nezmeškali jsme jediný den tréninku od chvíle...“

Muži se na sebe významně podívají. „Ano, za moji záchranu a návrat můžeme poděkovat této mladé dámě.“ Alistair se otočí. „Chastaine, tohle je moje prapraprapra...“ Zasměje se. „Víš co? Tohle je moje vnučka Grace a teď i královna chrličů. Grace, tohle je Chastain, můj nejstarší a nejdražší přítel. Po staletí byl mým zástupcem a velel největšímu vojsku, jaké kdy chodilo po zemi. Můžeš se na něj obrátit, kdykoli budeš mít ohledně své armády nějaké otázky.“

Chastain znovu vytřeští oči. Nemám ponětí, jestli je překvapený faktem, že jsem Alistairova vnučka, nebo protože je stejně šokovaný tím, že existuje nový vládce, jako já skutečností, že mám komu vládnout.

V každém případě ho rychle skryje tím, že skloní hlavu a hluboce se ukloní.

Celé nádvoří jako jeden muž přestane trénovat a obrátí se k nám – a padnou na kolena.

A to vůbec není divné.

Pokřivený není jenom čas

„Je mi ctí vás poznat, má královno.“
 „Také vás ráda poznávám?“ Zní to spíš jako otázka, ale to jen proto, že se cítím dost trapně, když mě někdo oslovuje královno, než že by mi nebylo ctí se s ním setkat.

Stále v předklonu zvedne ruku. Natáhnu se, ale Alistair zavrtí hlavou.

Když mu věnuju pohled *A co mám dělat?*, s úsměvem taky zvedne ruku.

V tu chvíli si poprvé všimnu velkého zlatého prstenu se čtvercovým smaragdem velikosti hrací kostky. Je nádherný – průzračný a sytě zelený a vypadá velmi draze. Pak s hrůzou sleduju, jak si ho stahuje z prstu a podává mi ho.

„Co –“ Už podruhé za poslední hodinu se mi zlomí hlas, když mu pološím otázku a obávám se odpovědi. „Co to děláš?“

Střelí po mně káravým pohledem, který jasně naznačuje, že se bojím oprávněně. Pak mě vezme za pravou ruku a nasadí mi ho na prsteníček.

Předpokládám, že bude příliš velký – Alistairovy ruce jsou obrovské –, a instinktivně zatnu pěst, aby mi nesklouzl. Ukáže se však, že sedí perfektně. Je neuvěřitelně těžký a tak masivní, že bych s ním mohla někomu vyrazit zuby, ale padne jako ulitý.

Což způsobí, že se mi v žaludku zvedne bouře, stejně prudká jako vlny, které se rozbíjejí o útesy pod námi. Možná jsem ještě nebyla korunována, ale něco mi našeptává, že tohle je víc než symbolické – a že už není cesty zpátky.

Tohle se nemůže dít. Nejsem na to připravená. Tohle se nemůže dít. Přesně to mi stále dokola běží hlavou, zatímco mě Chastain bere za čerstvě ozdobenou ruku a políbí prsten. Můj prsten.

Nikdy v životě jsem nebyla tak vyděšená. Ani když jsem stála sama na hřišti během Klání, ani když nás zavřeli do toho strašného vězení, a dokonce ani během bitvy na ostrově. Ale celá ta věc s vládnutím... je prostě moc.

Bylo toho moc, i když jsem byla jediná na světě. A teď, když mám mít na starosti všechny tyhle chrličce a zajistit jim bezpečí, zatímco se sotva dokážu postarat *o sebe*, je to skoro nepochopitelné.

A přesto mám prsten, což znamená, že to musím rychle vstříbat.

Konečně – *konečně* – mě Chastain pustí a narovná se.

Zdá se, že čeká, až promluví, jenže já nemám ponětí, co se v takové chvíli sluší a patří. A tak se spokojím se slovy „Děkuji?“, což Alistaira rozesměje a Chastain mi věnuje nechápavý pohled.

Ráda bych něco dodala, ale než mě něco napadne, velitel se obrátí k Alistairovi. „Tak, staříku. Ukážeme jí, jak se to dělá?“

Alistair vypadá, že ho odmítne, ať už se to týká čehokoli, ale pak se zářivě usměje a odpoví: „Rozhodně, *starče*.“

Během jediného nádechu se jim v rukách objeví meče a štíty. Sotva stihnu zaregistrovat, co se děje, natož uskočit z cesty, než mu Chastain zasadí první silný úder. Alistair ho štítem zablokuje a pak saltem – *saltem!* – vyskočí do vzduchu a promění se, než přistane na špičkách za Chastainem. Tentokrát je to jeho meč, který obloukem proletí vzduchem.

Velitel v poslední vteřině uskočí a v pülce otočky vykopne levou nohou. A pak to začne, padá jedna rána za druhou, až to řinčí. Oba jsou odhodlaní zvítězit a oba jsou také vynikající šermíři, což znamená, že nedokážou jeden druhého zaskočit. A „skočit“ je rozhodně to správné slovo, protože se válejí po zemi, uskakují a létají v naději, že jeden druhého překvapí.

Netrvá dlouho a shromáždí se kolem nás dav chrličů, kteří je se sklopenými meči povzbuzují. Obklopují mě bytosti dvakrát větší než já, smějí se, pískají a uzavírají sázky, kdo vyhraje.

Skončím vedle dívky, která před chvílí porazila toho mladíka. „Jsou neuvěřitelní, co?“ zazubí se od ucha k uchu.

Chvilí trvá, než mi dojde, že mluví na mě. „Jo, to jsou.“ Vytřeštím oči, když Alistair zasadí Chastainovi ránu, po které vyletí z improvizovaného cvičného

kruhu. Pohybuje se tak rychle, že není možné, aby neporazil jednoho nebo tři přihlížející chrliče, takže se připravím na náraz.

V poslední chvíli se jim podaří uskočit z cesty a Chastain přistane o pár metrů dál těsně před pozlaceným plotem. Na okamžik vypadá zmateně, ale pak se mu ve tváři mihne jiná emoce – vztek nebo rozpaky –, nedokážu to určit. Znovu se vrhne do akce a jako kulka z pistole se řítí zpátky na Alistaira.

Očekávám, že ten uskočí, ale král se místo toho pořádně zapře a absorbuje náraz, přičemž využije Chastainovu hybnost a pošle ho opačným směrem. Tentokrát už velitel narazí do plotu tak prudce, že v něm zanechá prohlubeň a vyrazí si dech. Publikum začne skandovat Alistairovo jméno.

Zřejmě se díky svému poslednímu kousku stal vítězem.

Chastain vypadá, jako by chtěl protestovat a nadělat z Alistaira štěrka. Ale jak skandování sílí, král se ukloní. Ostatní se k němu vrhnou a jeden z nich ho chytne za ruku a zvedne ji do vzduchu po vzoru boxerských šampiónů.

Chastain mezitím pomalu vstane, opráší se a počká, až dav kolem Alistaira trochu utichne. Teprve pak mu jde pogratulovat.

Po tváři se mu rozlije široký úsměv, ale v očích má něco, co mě znervózňuje. Pak se obrátí a zeptá se: „Tak co? Chceš to zkusit?“

„Co?“ odpovím nechápavě.

Přispěchá k nám další chrlič. „Tady,“ podává mi meč a štít. „Proč si je nevyzkoušíš?“

Při představě, že bych je měla vzít do rukou, se ve mně všechno vzpouzí. Protože když to udělám, pak to bude znamenat, že je taky hodlám použít k tomu, abych někoho zranila – nebo možná dokonce zabila. Nebo se nechala zabít. „Já ne...“ Odmlčím se a zkusím přijít na to, jak vysvětlit své váhání veliteli, který očividně zažil mnoho bitev.

Chastaina zřejmě zajímá moje vysvětlení. „Vy ne...?“

„Já ne...“ Pořád si nejsem jistá, co chci říct. Kromě: „Nejsem taková královna.“

„A jaká přesně?“ zeptá se klidně, ale nezdá se, že bych na něj udělala dojem. Vlastně bych přísahala, že vypadá vyloženě znechuceně.

Přesto ten výraz rychle zmizí – stejně jako meč a štít, když mladík spustí ruce a odejde.

A jako by Chastainova otázka byla čistě řečnická, protože se odvrátí a připojí se k davu chrlíčů kolem Alistaira. Trpělivě čekám, až jejich nadšení opadne, protože fakt netuším, co bych měla dělat kromě toho, že budu postávat stranou.

Chastain pár minut trpělivě snáší jejich skandování, než jim nařídí, aby se vrátili k tréninku. Sleduju, jak ho beze slova poslechnou a s pozvednutými meči a štíty se vrátí do cvičných kruhů.

Vysoká dívka s copánky je dávno v pohybu a během necelých třiceti vteřin sráží protivníka na zadek.

„Jen tak dál a dneska nebudu moct chodit, natož abych po tobě převzal hlídku,“ varuje ji, když se vyškrábe zpátky na nohy.

„Hele, já za to nemůžu, že mi ukážeš, co se chystáš udělat, dobré tři vteřiny předtím, než to provedeš,“ odpoví s pokrčením ramen.

„To teda ne!“ zavrčí.

„Vážně?“ Zvedne meč do výchozí polohy. „Tak proč jsi pořád na zemi?“

Něco zabručí, ale nezachytím to, protože Alistair zničehonic napůl vykřikne: „O tomhle jsme nemluvili!“

Chastain se snaží argumentovat, ale Alistair uprostřed věty odejde.

Král chrlíčů vypadá nespokojeně a víc než jen našťavaně, když zamíří rovnou ke mně. „Pojď, Grace. Musíme jít.“

„Je všechno v pořádku?“ zeptám se. Míříme přes nádvoří k bráně.

„Bude, až –“ povzdechne si. „Všechno je v pořádku.“

„Určitě?“ naléhám, když vyjdeme ven. V tu chvíli poprvé spatřím moře. Je divoké a rozbouřené, a jak se vlny rozbíjejí o rozeklané útesy, najednou mě zasáhne stesk po Kalifornii, po zlatavých plážích a *po rodičích*, který jsem si tak dlouho nedovolila pocítit.

Je tak silný, že se mi roztřesou ruce a rozbolí mě břicho. Snažím se tu bolest rozdýchat... a mrkáním rozehnat slzy, které mi zničehonic vhrknou do očí. Za posledních pár měsíců jsem se naučila, že smutek je zvláštní věc. Nikdy nevíte, kdy vás dostihne a jak silně vás zasáhne. Jen že udeří.

„Už je slyšíš?“ zajímá Alistaira.

Nejdřív mě zmateně napadne, že myslí rodiče. „Koho?“

„Chrličče. Doufal jsem, že ti s tím přítomnost na dvoře pomůže.“

„Aha.“ Potlačím smutek a ze všech sil se pokusím je v nitru zaslechnout, ale neslyším nic kromě vlastních myšlenek. „Je mi to líto, ale pořád nic.“

Tváří se tak zklamaně, že se nedokážu ubránit pocitu viny, což je další emoce, se kterou si momentálně nevím rady.

Ale než mě napadne, jak se omluvit za něco, co zjevně považuje za moje selhání, Alistair pokračuje. „Na tom nezáleží, má drahá. Jsem si jistý, že s pomocí babičky na všechno přijdeš.“ Chytne mě za ruku a zadívá se mi do očí. „Musíme toho hodně připravit a času je málo. Nech babičku, ať ti pomůže. Cyrus se nezastaví před ničím, aby tě zabil, Grace. Jsi klíčem ke všemu. Slib mi, že za ní půjdeš.“

Pustí mě dřív, než mu stačím povědět, že vůbec netuším, kdo je moje babička. A pak mám najednou pocit, že padáme, padáme a padáme, i když mám nohy stále pevně na zemi.

O chvíli později jsem zpátky na Katmeru, v ruce držím šachovou figurku a naproti mně sedí Alistair. Jenže král chrličů je pryč a nahradil ho zmatený a velmi rozrušený Neporazitelný netvor.

„Nemít čas,“ vyhrkne a vstane. „Musím najít družku.“

A s tím se rozeběhne ke vchodu, rozrazí dveře a odletí.

Zůstanu zírat. Tak *tohle* jsem vážně nečekala. Jeho odchod a všechno, co mu předcházelo. Možná, že ještě spím. Nebo mám nějakou bizarní halucinaci. Všechno dává větší smysl než představa, že jsem nás s Neporazitelným netvorem – škrtněte to, s *Alistairem* a bývalým *králem chrličů* – nějak přenesla na chrličský dvůr.

Dokud ovšem nesklopím pohled a nespatřím zlatý prsten se čtvercovým smaragdem.

Žaludek se mi zkroutí, když se zadívám se na prázdnou židli a opuštěné šachové figurky. Existují další jako já, další chrličí. Ale tady?

Najednou se cítím přesně tak, jako když mi sdělili, že jsem poslední chrlič na světě – úplně sama.

Musíme přestat krvácet

Možná jsem sama, ale pořád mám spoustu práce, takže popadnu batoh a vyrazím za Hudsonem do sklepení. Jestli se mezitím vzbudil, určitě vyšiluje strachy. A všichni ostatní nejspíš taky.

Ne, že bych jim to měla za zlé. Kdyby Hudson – nebo kdokoli z ostatních – uprostřed tohohle průšvihů zmizel, převrátila bych každý kámen, abych ho našla. Nacházíme se v nebezpečné době a trápí mě, že jsem se takhle vypařila na chrličský dvůr.

Rozhodnu se Hudsona uklidnit, pokud právě prohledává školu, a vytáhnu mobil, abych mu napsala... a uvědomím si, že jsem byla s Alistairem pryč jen pět minut. Což vůbec nedává smysl, když si vzpomenu na všechno, co jsme na chrličském dvoře zažili. Vždyť jen Alistairův boj s Chastainem trval mnohem déle. A přesto podle hodin na mobilu uplynulo pouhých osm minut od chvíle, když jsem se vyplížila z našeho pokoje a nechala Macy spát.

To je divné.

Znovu se zadívám na prsteníček. A spatřím obří smaragd, lesknoucí se ve světlech dračích svící.

Tak. Ztraceně. Divné.

Stejně se chystám Hudsonovi radši napsat – lepší, než pak litovat –, ale vtom mi přijde několik zpráv. Čekám, že se bude ptát, jestli je všechno v pořádku, takže mě zaskočí zjištění, že nám Jaxon ve skupinovém chatu oznamuje, že Lucovi rodiče dorazili o pár hodin dřív. Najednou nemůžu dýchat.

Znovu mi dochází, že se to vážně děje a že se z téhle noční můry nedokážeme vzbudit, i když bychom si to moc přáli.

Možná úplně přesně nevím, čím si Lucovi rodiče právě teď procházejí, ale i z toho mála je mi zle. Je mi úzko z toho, že po všech událostech posledních sedmi měsíců mám pocit, že jsem zase tam, kde jsem byla po příjezdu na Katmer. Tam, kde to všechno začalo. Jenže tohle není o mně. Jde o ně, o Lucu. A podlehnout právě teď záchvatu paniky nikomu nepomůže. Musím se dát dohromady a jít ven – kvůli Lucovi, Jaxonovi a *Flintovi*.

A s touhle myšlenkou zamířím k hlavnímu vchodu právě ve chvíli, kdy dovnitř vejde muž a žena. Výrazy mají prázdné, ale v očích se zračí smutek a nedůvěra.

Jaxon už čeká v hale, stejně jako Mekhi, Byron, Rafael a Liam. Ne, že by mě to překvapilo – Řád měl vždycky jakousi nadpřirozenou schopnost vědět, kde jsou ostatní a kdy je lidé potřebují.

Ale překvapuje mě, že je tak vyrovnaný, když předstupuje před Lucovy rodiče, aby se s nimi přivítal. Na to, že před necelými dvanácti hodinami málem zemřel, vypadá zatraceně dobře – i když vezmeme v úvahu schopnost rychlého uzdravování, kterou má většina paranormálních bytostí.

Kruhy pod očima, které byly v posledních týdnech horší a horší pokaždé, když jsem ho viděla, najednou chybí. Jeho pleť přešla z mrtvolně šedé do teplých odstínů, díky kterým vypadá živěji, a ne jako by ztrácel duši. A dokonce i vychrtlé tělo se začalo v posledních pár hodinách vyplňovat.

Když podává ruku nejprve Lucovu otci a pak matce, moji bolest a smutek prořízne nepatrný záchvěv úlevy, protože po dlouhé době to vypadá, že by Jaxon mohl být v pořádku. A to pro mě znamená celý svět.

„Je mi to moc líto,“ pronese. „Nedokázal jsem ho ochránit –“

„My jsme ho nedokázali ochránit,“ přeruší ho Mekhi. Z hnědých očí mu sálá zármutek. „Byl to náš bratr a selhali jsme. Je mi to z hloubi duše líto.“

Všichni členové Řádu vystoupí a připojí se. Lucovi rodiče na kondolence reagují jen příkyvováním, a přestože matce stékají slzy po tvářích, žádné jiné emoce neprojevuje – stejně jako otec. Nevím, jestli je to upířská záležitost, nebo to souvisí jen s nimi, ale díky jejich pevně kontrolovaným emocím je všechno trochu jednodušší... a těžší.

Lucovi rodiče se nenamáhají, aby přijali jejich omluvu, ale taky nekřičí. Místo toho na pěťici upírů jen smutně a zamýšleně hledí. Nemám ponětí, co

hledají, ani jestli to našli. Ale jejich mlčení mě znervózňuje a v hlavě se mi znovu vynoří všechny Hudsonovy obavy.

Já o vlku a ten se objeví přesně ve chvíli, kdy Liam dokončí omluvu. Cítím ho dřív, než mám možnost ho spatřit. Ovzduší v hale se změní a otočím se vteřinu předtím, než mě vezme kolem pasu. „Jsi v pořádku?“ zamumlá a zkoumá moje čisté oblečení i batoh přehozený přes rameno.

„Tak, jak to jen v tuhle chvíli jde,“ odpovím. Pak se zabořím do jeho těla a obrátím se zpátky k Lucovým rodičům.

„Kde je?“ zeptá se otec. Je to poprvé od jejich příjezdu, co promluvil. Stejně jako jeho syn je vysoký a štíhlý. A přestože je vyčerpaný, oči má zapadlé a kůži na lícních kostech napjatou, nedokáže zapřít, po kom Luca zdědil vzhled.

„Uložili jsme ho do jedné ze studoven,“ odpoví Jaxon a mávne do jedné z chodeb.

„Do studovny?“ ozve se zděšeně matka.

Chápu ji. Když o tom přemýšlíte, nezní to jako nejdůstojnější místo, kam ho dát.

Ale jen se rozhlédněte. Z Katmerské akademie zůstaly trosky, takže Jaxon neměl moc na výběr. I v dobrém stavu bychom neměli vhodné místo pro nebožtíka. A ještě ke všemu unesli všechny personál. Až na Marise.

Jaxon to ví, ale nijak se neobhazuje, i když mu poklesnou ramena. Podle mě je to jen další důkaz, že je opravdu třída.

Nakonec za ním Lucovi rodiče vyrazí a ostatní je následují. Nejdřív Řád a pak my. Kráčíme mlčky, dokud se k nám v polovině chodby nepřipojí Eden a Macy.

„Kde je Flint?“ zeptá se dračice.

„Nevím. Myslíš, že spí?“ odpoví Macy.

„Nemyslím, že by zaspal,“ řekne Hudson pochmurně. „Spíš má problém sejít dolů. Půjdu se podívat, jestli –“

Zarází se v púlce věty, když zpoza rohu vyletí Flint a v předních pařátech svírá berle. Křídla má pevně stažená k tělu, aby nenarážel do stěn. Je to tak neskutečný pohled, že všichni ztuhneme.

Až na Lucovu matku, která vyděšeně vykřikne, když nám proletí nad hlavami a udělá rychlou otočku, aby mohl přistát přímo za námi.

15

I ty, Marise?

Dračí Flint se na okamžik zatřpytí, než zmizí ve spršce barevných jisker. O několik vteřin později už před námi stojí v lidské podobě.

I když *stojí* je trochu nadnesené, vzhledem k tomu, že balancuje na zdravé noze a zároveň se snaží sklonit se pro berle. Tiše zakleje. Rychle k němu přejdu, protože nestojím o to, aby se uprostřed tak nepříjemné situace ještě rozplácl jak žába. Už takhle je to pro něj dost těžké.

Jaxon mě předběhne a jednou rukou ho podepře, zatímco druhou sbírá berle.

Flint sklopí hlavu, ale stejně zahlédnu, jak mu hoří tváře. Ráda bych ho utěšila, že je to v pořádku, ale všechno na něm křičí, abychom ho nechali na pokoji. A tak to uděláme.

Popadne berle a vyrazí k Lucovým rodičům. Uhýbáme mu z cesty – snažíme se mu to usnadnit, ale jakmile spatří Lucovu matku, už nás nevnímá.

A zdá se, že ona to cítí stejně, protože z něj nespouští oči. Nedívá se mu ovšem do tváře, ale na chybějící nohu.

Flint se srdcervoucím výrazem pomalu překonává dlouhou chodbu. Jakmile k ní dojde, skloní hlavu přesně jako Jaxon.

„Je mi to líto,“ zašeptá. „Je mi moc líto, že jsme ho nedokázali zachránit.“

Nejdřív to vypadá, že bude mlčet, ale nakonec mu položí ruku na zátylek a zašeptá: „Stejně jako nám.“

Ta slova v sobě skrývají celý svět – a přetékají obviněním – a dopadají na Flinta, Jaxona a ostatní jako lavina smutku a bolesti, které se ani nesnaží vyhnout. Což není fér – vůbec to není fér. Ze všech sil bojovali proti Cyrusovi. Riskovali život a zdraví, aby mu zabránili získat korunu.

Ano, Luca tragicky a nesmyslně zemřel. Jenže to neznamená, že je to Flintova chyba. Nebo kohokoli z nás. Byli jsme tam a ze všech sil se snažili navzájem ochránit. Kde se schovávali jeho rodiče, když zemřel v bitvě?

Jediný pohled na Hudsona mi prozradí, že přemýšlí o tom samém. Nejspíš si to myslí celou dobu. Ať tak či tak, právě teď je v ochranném módu. Paže mu visí podél těla a váhu má na špičkách. Nespouští oči z Lucových rodičů a čeká na jediný špatný pohyb.

Vážně doufám, že se o nic nepokusí.

Jaxon si odkašle a Lucovi rodiče k němu neochotně přesunou pozornost. Nic však neřekne. Jen se otočí a vede je chodbou k jediné studovně v prvním patře.

Pak se na chvíli zarazí před dveřmi, jako by se připravoval na to, co je uvnitř... nebo co se bude dít dál. Ale nakonec je otevře a nechá Lucovy rodiče vejít jako první.

Lucova matka při pohledu do místnosti zalapá po dechu. Na okamžik mám pocit, že snad omdlí, ale Lucův táta ji chytí kolem pasu a podepře. Pomalu vstoupí a my ostatní je tiše následujeme.

Obrním se a čekám, že to bude stejné, jako když jsem musela identifikovat těla rodičů.

Ale ukáže se, že studovna je všechno, jenom ne chladná a sterilní. V době, kdy jsem byla dole s Hudsonem – nebo s Alistairem na chrličském dvoře –, ji totiž Řád proměnil ve skutečnou smuteční síň.

Luca leží na stole uprostřed místnosti a je zakrytý prostěradlem, takže je vidět jen obličej. Kolem něj hoří stovky černých svíček – museli doslova vyrabovat čarodějnickou věž, aby jich získali tolik – a za nimi stojí vázy s lučnými květinami.

Tentokrát je to Lucův otec, kdo zalapá po dechu a potlačí vzlyk. Matka prostě klesne na kolena vedle synova těla.

„Dáme vám pár minut,“ pronese Hudson do hrobového ticha a všichni přikývnu jako loutky.

„Děkujeme,“ vypraví ze sebe matka.

„Ano,“ přitaká otec. „Děkujeme, že jste se o našeho syna postarali.“

„Luca byl náš bratr,“ vysvětlí Byron. „Neexistuje nic, co bychom pro něj neudělali.“

„To vidíme.“ Otec si odkašle. „Vždycky přísahal –“

Odmílčí se, když do místnosti vpluje Marise ve společenských šatech. Pořád je trochu bledá, ale jinak vypadá dobře. „Vivian, Milesi. Je mi tak líto, že se setkáváme za takových okolností. Všichni jsme Lucu milovali a jeho smrt na nás těžce dolehla.“

Lucovi rodiče stále upírají zrak k synovi, a tak se Marise obrátí k nám a soucitně zašeptá: „Připravila jsem vám životabudiče. Nechala jsem je v hlavní společenské místnosti společně s termoskami krve. Vypijte je a později uvařím další. Nevím, co přijde, ale budete potřebovat sílu.“

Rozhodně potřebujeme jakoukoli pomoc, takže přikývnu a Flint zamumlá: „Jistě, Marise.“ Pak se obrátíme, abychom se tiše vytratil.

Jenže vtom se ozve Lucův otec a jeho hlas se rozlehne místností. „Nedělejte to.“

Marise k němu natáhne ruku. „Co se děje, Mi–“

Nikdy tu větu nedokončí, protože v tu chvíli vyskočí Vivian na nohy... a zuby jí rozsápe hrdlo.

Macy zaječí, když Vivian pustí chrčící ženu na zem a udělá místo manželovi, aby jí mohl vrazit dýku přímo do srdce.

„Musíte jít!“ vykřikne Miles, zatímco Vivian popadne Lucovu bezvládnou ruku. „Marise varovala Cyruse, že jste se vrátili, a ten je na cestě sem. Měli jsme vás rozptýlit.“

Chvíli trvá, než nám dojdou jeho slova. Sama jsem příliš zaneprázdněná pohledem na Marisino tělo a snahou zjistit, co se právě stalo, než abych si uvědomila jeho varování.

Vždyť Marise mi za tu dobu, co jsem na Katmerské akademii, tolikrát pomohla. Zachránila mi život, když mě málem zabilo rozbité okno. Pomohla mi přijmout myšlenku, že jsem chrlíč, a postarala se o mě po souboji s Liou.

Jak mohla být na Cyrusově straně? To přece nedává smysl.

A zřejmě nejsem jediná, kdo má pochybnosti, protože Eden vyštěkne. „Myslíte, že vám budeme jen tak věřit? Zabili jste ji!“

„Je mi úplně jedno, jestli nám věříte,“ odsekne Vivian. „Ale je zřejmé, že jste se o našeho syna postarali, jak nejlépe jste mohli. Proto se mi zdá správné se postarat o ty, které Luca nazýval přáteli, protože by udělal to samé.“

„Tím, že jste zabili Marise?“ zeptá se Macy, které stékají slzy po tvářích.

„Ano a tím, že jsme vás varovali dřív, než bude pozdě,“ odpoví Miles.

„Marise nebyla vaše přítelkyně,“ zavrčí Vivian. „Nikdy vás nenapadlo, proč tu jako jediná zůstala? Protože byla vždycky věrná Cyrusovi.“ Pohlédne na Lucu. „Stejně jako my. Až doteď.“

„Musíte jít,“ naléhá Miles. „Cyrus chce Grace a nezastaví se před ničím, aby ji dostal.“

A s tím obejmě jednou rukou svoji ženu a druhou popadne syna. O pár vteřin později se prolnou stíny ven ze studovny k portálu, kterým přišli, a nechají nás stát nad Marise.

Sleduju, jak se kolem jejího bezvládného těla rozlévá krev, a nedokážu se ubránit mrazení, které mi přeběhne po páteři z toho, jak je tento svět nelítostný a násilný – a že jsem příští na radě.

16

I vlci mají své dny

„Co budeme dělat?“ zeptá se Mekhi do ohlušujícího ticha, které nastalo po jejich odchodu.

Hudson se přesunul k oknu a zkoumá ranní obzor. „Nic nevidím, ale to neznamená, že tam nejsou.“

„Jsou tam,“ ozve se melodický hlas s přízvukem.

Otočím se tak prudce, že málem zakopnu o Jaxona, který se postavil přede mě, zatímco Hudson se prolnul stíny rovnou ke dveřím.

„Kdo jsi?“ dožaduje se odpovědi od mladého kluka, kterému nemůže být víc než šestnáct. Má tmavě hnědé oči, čokoládovou pleť a uhlově černé vlasy po ramena. Je o pouhých pár centimetrů vyšší než já a zvláště mě potěší, že to není další nadpřirozený obr, kvůli kterému bych si musela vyvracet krk. Taky je strašně hubený, což je ve vytahaném nerdovském tričku hrozně znát. Kdybychom právě neprožívali naprosto příšerný den, musela bych se tomu nápisu smát.

Vážím si tě, dokud se nevyvášobíš rychlostí světla. Pak jsi energie a nevážíš nic.

A taky jsem si celkem jistá, že je to vlkodlak.

Právě to mě přinutí přeběhnout studovnu a postavit se vedle Hudsona – stejně jako všichni v místnosti.

S klukem to ani nehne. Přelétne nás pohledem, jako by se snažil rozhodnout, kdo je největší hrozbou, a nejspíš vyhraje Hudson, protože se na něj zadívá. „Jmenuju se Dawud. A pocházím ze smečky Pouštního slunce v Sýrii.“

Takže jsem měla pravdu. Je to vlk. „Co tady děláš?“ zeptám se a v hlavě mi zní varování Lucových rodičů.

„Jsem tu, protože považuju upíry od dvora za moc velké sraby na to, aby Cyruse zradili,“ odpoví. „A potřebuju doručit stejné varování. Kolem Katmeru se shromažďují vlci z celého světa, aby tě zajali – včetně nejlepších vojáků z mé smečky. Chci vás jako první varovat, že každou chvíli dorazí.“

„Jako *první*?“ zopakuje Eden skepticky.

„Běhám fakt rychle. A mám celkem slušnou motivaci.“ Dawud shrábne něco ze stolu a strčí si to do kapsy. „Stejně jako vy, pokud nechcete zemřít – nebo se nechat zajmout. Vážně vám nezbyvá moc času. Odhaduju to na pět minut. Deset, když budete mít štěstí.“

Slovo zajetí pronese s mnohem horším výrazem než v případě první možnosti a vlastně se mu ani nedivím. Z představy, že bych byla Cyrusovi vydaná na milost a nemilost – stejně jako Hudson s Jaxonem –, mi vynechá srdce.

„Proč bychom měli tomu klukovi věřit, když se jeho alfa spolčil se Cyrusem?“ dožaduje se Flint. „On je tu možná jako návnada.“

„Když už, tak *oni*,“ opraví ho Dawud. „A upíři už přiznali, že měli odvést pozornost. Mám jiný důvod. Potřebuju vás.“

Tomu se jen těžko věří.

„K čemu?“ zeptám se a uvažuju, že se proměním. Nervy mám napnuté k prasknutí, a pokud budeme muset bojovat, chci být v chrličské podobě.

„K záchraně mladšího bratra. Chodí do prvního ročníku a unesli ho společně s ostatními. Musím Amira dostat ven.“

„Amira znám!“ vykřikne Macy. „Fandí San Diego Padres a seznámili jsme se kvůli jeho dresu Tonyho Gwynna.“ Svěsí ramena. „Táta má totiž stejný.“

„To je on.“ Dawud těžce polkne. „Před dvěma lety nám zabili rodiče a od té doby se o něj starám. Ve škole měl být v bezpečí, ale... Jste jediná šance, jak ho zachránit, a to se nestane, pokud vás Cyrus zabije nebo zajme.“

Nezní to jako lež. A jediným pohledem zjistím, že tomu věří i přátelé. Bůh nám pomáhej.

„Máme deset minut?“ ujišťuje se Jaxon a vidím, jak mu to v hlavě šrotuje.

„V nejlepším případě.“

„Tak co uděláme?“ zeptá se Flint.

„Co myslíš?“ zavrčí Byron. „Zatraceně odsud vypadneme.“

Hudson mě ochrannitelsky obejmě. „Pojďme do tvého pokoje, aby sis mohla zabalit.“

„Už jsem si naházela do batohu pár věcí, abych mohla zůstat u tebe. Nic víc nepotřebuju.“

„Tak se půjdou sbalit ostatní,“ pobídne je Hudson cestou do haly. „My s Grace budeme hlídat, dokud nebudete připravení vyrazit. Ale pospěšte si. Mám tušení, že Cyrus nebude dlouho čekat.“

„Pět mi-“ začne Flint, ale přeruší ho zavrčení ze schodiště.

Krev mi ztuhne v žilách, když spatřím asi padesátičlennou smečku vlků, kteří s vyceněnými zuby a vytaženými drápy přeskakují zábradlí. A co hůř, většina jde po mně.

Hudson s Jaxonem mě ve stejnou chvíli zaštití. Jenže pak se od vchodu ozve další vrčení a najednou jsme obklíčeni. Nedokážeme s nimi bojovat na všech frontách.

V jednu chvíli jsou deset metrů daleko a v další cítím jejich dech. Jsem tak v šoku, že zapomenu na platinové vlákno.

Rychle se vzpamatuju, ale než se stihnu proměnit, jsou pryč. Z cvakajících čelistí zbyde jenom rozvířený prach.

Žaludek se mi sevře a tentokrát to není nervozitou. Vím, co se právě stalo, a co je horší, přesně vím, co ho to stálo.

Ne všichni pejskové jdou do nebe

Hudson se zapotáčí a málem přistane na zadku, ale zachytí se zdi. Pak se zlomí v pase.

„Co se to k čertu stalo?“ zjišťuje Liam a otáčí se dokola, jako by hledal vlky, kteří se na nás každou vteřinou vrhnou.

„Já nevím,“ odpoví Eden „To vy –“

„Ne,“ zvedne ruce Dawud. „Netuším, proč dorazili tak brzy.“

Hudson skloní hlavu, jako by opírání o zeď představovalo příliš velkou námahu, a místo toho se zapře dlaněmi o kolena a párkrát se zhluboka nadechne. „To já,“ přízná poraženě.

Nikdy jsem ho neviděla takhle zničeného. Srdce mi krvácí, když k němu spěchám.

Rafaelovi to zjevně nedošlo. „Co jsi udělal?“ zeptá se zmateně.

Trvá jen pár vteřin, než si uvědomí, s kým vlastně mluví – a čeho je Hudson schopný. Pak vytřeští oči. „Počkej. To chceš říct, že jsi...“ Hlas se mu vytratí, zatímco hledá správné slovo, kterým by popsal Hudsonovu moc.

„Puf,“ doplní Mekhi. „Tys ty vlky rozprášíl?“ Tentokrát přidá ještě gesto výbuchu.

„Vážně tě to překvapuje?“ zeptá se Hudson mezi nádechy. „Vždyť jsem *zbořil* školní arénu.“

„Jo, ale to není zase tak těžký,“ skočí mu do toho Liam. „Dokonce i Jaxon by to –“

„Díky za důvěru,“ oduší Jaxon a Hudson ve stejnou chvíli zabručí: „Tomu říkám vlažná chvála.“

Ale Liam je příliš mimo, než aby se mému bývalému druhovi omluvil... nebo současnému kamarádovi, když na to přijde. Místo toho dál pátrá po místnosti a mumlá: „Rozprášil vlky, Jaxone. Prostě...“ Zopakuje vybuchující gesto. „Prostě je rozložil.“

Když se Hudson nepohne, pokleknu a zvednu mu skloněnou hlavu, abych se mu podívala do očí. A málem mi to zlomí srdce. Není to bolest vyrytá v zatnuté čelisti, úzkost v modrých hlubinách. Je to skutečnost, že v příštím okamžiku mrkne – a agónie zmizí, jako by nikdy neexistovala. Její místo zaujme chladná zeď, kterou se Hudson nesnaží skrýt bolest jen přede mnou, ale taky sám před sebou.

„Šli po Grace,“ zamumlá, jako by to všechno vysvětlovalo.

Za celou dobu, co ho znám, se snažil svoji moc proti nikomu nevyužívat. Zničit arénu? Jistě. Vyhodit do vzduchu les? Proč ne. Nechat zmizet celý ostrov? Jasně, pokud je to nezbytně nutné. Ale dnes mrknutím oka vyvraždil smečku vlků – ne jednoho, ale desítky a desítky a možná víc. A neváhal... *aby mě zachránil.*

Vyrazí mi to dech. A cítím se hrozně. Protože v téhle Cyrusově válce zemřelo tolik lidí, a ještě hůř, protože některé z nich zabil Hudson, aby mě ochránil.

Zatímco já jsem naprosto selhala *v jeho* ochraně. Což je v podstatě můj nejdůležitější úkol jako jeho družky.

Zabití těch vlků ho zničilo, a tím ublížilo i mně.

A jako by nikomu nedošlo, že se tu snažíme posbírat střepy vlastních duší, místo toho pokračují v debatě.

„Rozhodně po ní šli,“ souhlasí Flint a zamýšleně přimhouří oči. „Otázkou zůstává, proč zrovna po ní?“

„Lucův táta tvrdil, že ji chce Cyrus mrtvou,“ připomene mu Eden.

„Samozřejmě, že ji chce mrtvou,“ zavrčí Jaxon. „Copak mu někdy nevadilo, když má někdo moc, kterou nemůže ovládat? A když má teď ještě ke všemu korunu? Bude ji chtít zabít dvojnásob.“

„Což není nic nového,“ prohodím a doufám, že tím všechny aspoň trochu uklidním, abych se mohla soustředit na Hudsona. „Vždycky měl na mě spaden.“

„Jenže mít spadeno je jedna věc, a pak je touha zabít tě jen proto, aby z tebe vysál každíčkou kapku magie,“ opáčí Jaxon. „To první je normální. To druhé je známka sociopatie a znamená to, že máš na zádech obrovský terč.“

„A přesně to mě přivádí k myšlence, proč tu ještě stojíme,“ přeruší je Mekhi kousavě. „Vzhledem k tomu, že Cyrus nejspíš právě vysílá druhou vlnu.“

„Rozhodně posílá druhou vlnu,“ souhlasí Dawud a ohlédne se ke schodišti, kde ještě před chvílí stáli vlci.

„Byli z vaší smečky?“ zeptám se tiše.

„Ne,“ zašeptají.

Přesto se necítím o nic líp – a soudě podle jeho výrazu ani Hudson.

„Kašlu na balení,“ zavrčí Flint a taky zkoumá obzor, jestli se na něm neobjeví další nadpřirozené bytosti. „Musíme odsud zatraceně vypadnout.“

„Všechno potřebné si můžeme koupit, až se dostaneme do bezpečí,“ souhlasí Eden, přejde k jednomu z oken na jižní straně a začne pátrat po známkách blížícího se útoku.

„Znáte někdo nějaké bezpečné místo, kam bychom mohli jít?“ zeptá se tiše Byron. „Jestli proti nám Cyrus dokázal obrátit i Marise, tak komu ještě můžeme věřit?“

Je to děsivá otázka, o které se nedá moc přemýšlet. Ne, když nemáme domov. Ale každý se zapojí do debaty. Tentokrát je nechám, aby to vyřešili sami, protože se potřebuju chvíli soustředit na Hudsona. Zvednu ruku a pohladím ho po tváři.

„Jsem v pořádku,“ snaží se mě ujistit. Na důkaz se narovná a podívá se z okna. Jenže ruka, kterou si prohrábne vlasy, se mu třese.

„Ne, to nejsi. Ale budeš,“ zašeptám, zatímco společně zíráme na šedé aljašské nebe. Je prázdné, stejně jako katmerské chodby, ale to nic neznamená, vzhledem k tomu, že každá čarodějka, která tu někdy byla, může během pár vteřin otevřít uprostřed společenské místnosti portál – nebo kdekoli jinde, když na to přijde. Nemluvě o tom, že se sem nějak dostala celá smečka vlků, aniž bychom je viděli přicházet.

Tuhle otázku nechám na později, protože se musím soustředit na svého druhu.

„Jsem v pořádku,“ zopakuje, ale tentokrát se snaží přesvědčit spíš sám sebe.

„Vypadáš hrozně,“ pronesu bez obalu. „A vím, že to pro tebe vůbec nebylo snadné.“

Svráští tvář. „Mýlíš se. Bylo to *nesmírně* snadné.“ Drsně se zasměje. „A v tom je ten problém, ne?“

„Vím *přesně*, v čem je problém, Hudsoně.“

Když zatne čelist a odvrátí pohled, je mi jasné, že jsem udeřila hřebíček na hlavičku.

Mnohem víc mě ale znepokojuje, že skutečně vypadá nemocně. Jasně, právě vydal hromadu energie, což k tomu určitě patří, ale to není hlavní důvod. Už jsem ho viděla používat moc a vydat mnohem víc energie, než si vyžádalo tohle – třeba na zničení celého ostrova –, a nikdy se u toho ani nezapotil.

Takže jeho ruce v kapsách rozhodně nejsou normální. Stejně jako způsob, jakým propíná kolena, aby se nezhroutil na zem. Vážně je s ním něco špatně a vsadila bych se, že to souvisí s tím, že právě zabil spoustu lidí, než že by mu došla energie.

„Hej.“ Chytnu ho kolem pasu, abych ho podepřela. „Můžu nějak pomoci?“

Čekám, že se odtáhne a pronese jeden z těch svých směšně suchých vtipů. Místo toho se přitiskne a v tu chvíli zjistím, že se mu netřesou jen ruce. Chvěje se, jako by byl v naprostém šoku.

A možná je. Tak dlouho vzdoroval použití moci, až se to stalo tak rychle a téměř mimo kontrolu, že ho to muselo vyděsit.

Přitáhnou si ho ještě blíž a zašeptám: „Miluju tě, ať se děje cokoli.“

Znovu se roztřepe jako osika a na několik dlouhých vteřin zavře oči. Ale když je znovu otevře, spatřím obvyklé odhodlání. A to je v podstatě všechno, v co můžu teď doufat.

Jenže musím něco udělat. Cokoli, co mu pomůže se přes to přenést. „Asi jsem konečně přišla na to, co jsi mi slíbil, když jsi mi dával ten prsten.“

Nejdřív to s ním nehne. Vůbec nedá najevo, že mě vnímal. Ale pak pomalu sklopí oči a zvedne obočí. „Vážně?“

Neskutečně se mi uleví, že se přidal k téhle malé hře, a tak mu povzbudivě stisknu bok. „Slíbil jsi, že budeš navždycky mýt nádobí.“

Neubrání se uchechtnutí. „Proč bych něco takového sliboval, když ho ani *nepoužívám?*“

Sklozrne pohledem k mému krku a polije mě horko. Sakra, pěkně jsem si naběhla. Ale když ten žár pomalu rozpustí chlad v jeho očích, spokojeně si povzdychnu. Tady je. Můj Hudson se vrací. Zaplaví mě taková úleva, že se mi podlomí kolena a musím se o něj opřít.

Letmo mě políbí na čelo a zašeptá mi do ucha. „Díky.“ Ale zní to mnohem víc jako *miluju tě*.

Než stihnu odpovědět, ozve se něčí mobil a ta chvíle je pryč. Oba se prudce otočíme, abychom zjistili, co se děje.

„Teta mi právě napsala, že se můžeme schovat na čarodějnickém dvoře,“ oznámí Macy z druhé strany místnosti, kde s Eden hlídají jižní pozemky. „Udělat portál mi zabere jen pět minut.“

„Už nemáme pět minut,“ pronese chmurně Hudson. „Právě přichází.“

Všichni občas potřebujeme trochu popostrčit

Kde jsou?“ Jaxon se prolne stíny k oknu dřív, než se stihnu pohnout.
„Do hajzlu.“

„Nevidím –“ ztichnu, když moje lidské/chrličské oči konečně zachytí to, čeho si upíři všimli už před několika vteřinami.

Stovky a stovky vlků, kteří se ženou po kopcovitém úbočí ke Katmerské akademii. A k nám.

„Jdeme!“ nařídí Hudson a rozhodně nás nemusí pobízet. „Do zadní části školy!“

Popadne mě a zamíří do spleti úzkých chodeb. Jaxon s ostatními jsou nám v patách, ale pro draky tu není dost místa, takže mají problém s námi v lidské podobě držet krok. Jaxon chytí Flinta a Byron udělá totéž s Eden, a přestože draci nadávají a berou jako urážku, že je nesou upíři, ani jeden se nevzpouzí. Všichni víme, že právě teď se počítá každá vteřina.

Dawud nemá k mému překvapení se stínovým během problém – zřejmě to předešlé tvrzení o rychlosti vůbec nebylo přehnané.

K zadní bráně doběhneme za pár vteřin – což je fajn, protože normálně by mi to zabralo pět minut. Mekhi ji pootevře, připravený roztrhat každého vetřelce. „Čisto,“ prohlásí po rychlé kontrole.

„Jděte do výtvarného ateliéru,“ přikazuje Jaxon. „Macy tam může otevřít portál. Já je trochu zdržím.“

Řád začne protestovat, ale Hudson je umlčí. „Zůstanu s ním.“

„Ne!“ vykřiknu zpanikařeně, že by se jim mohlo něco stát. „Buď půjdeme všichni, nebo nikdo.“